

Prológus

Léteznek az embereknek egy olyan kategóriája, akik hajlamosak azt gondolni, hogy emberiség valami módon képes elpusztítani a bolygót a ténykedésével, vagy legalábbis az életet azon. Kiirtani minden élőlényt, megmérgezni a vizeket és a levegőt, elpárologtatni az ózonréteget stb. Valaha tiltakozásokat is szerveztek ezen gondolat mentén és követelték a kormányaiktól, hogy drákói intézkedéseket tegyenek, amelyek végső soron annyit jelentettek, hogy hátráltassák a tudomány és az ipar fejlődését az ökoszisztéma megmentése érdekében.

Az emberek, amióta csak világ a világ, hajlamosak voltak eltúlozni önön fontosságukat.

A milliárd éves bolygó fennállása óta túlélte már számos meteorzáport, titáni földrengést, kolosszális vulkánkitörést, jégkorszakot és élőlények tömeges kihalását, mégis él és virágzik. A „zöldek” minden félelmére a bolygó már bekészített válaszokkal rendelkezett: a baktériumok úgy falják fel a műanyagot, mint a közönséges papírt, radioaktív sugárzással táplálkozó új gombafajok bukkantak fel, egész állatpopulációk alkalmazkodtak a hulladék depókban való élethez. Igen, az ember több fajt is kiirtott vadászatai során, de a mi közbelépésünk nélküli is több tucat élőlény és növény pusztul el, nap mint nap, egyszerűen a természet törvényeiből fakadóan. Az egyetlen dolog, amit valóban elpusztíthatunk ezen a bolygón, azok mi magunk vagyunk. A bolygó azután csak megrázná magát, venne egy mély lélegzetet és pár ezer éven belül egyetlen szó sem esne, hogy valaha is létezett az emberiségnek nevezett nagy civilizáció.

Ez a probléma különösen közelivé és tapinthatóvá vált az emberiség számára a huszonegyedik század vége felé. A nagy területen szétszóródott lakosság csak zavarta a logisztikát, így a hulladékok újrahasznosítása pénzügyileg egy veszteséges vállalkozás volt, akadályozva az erőforrások gazdaságos kihasználását. Ezt tetézte számos helyi konfliktus és háború az ásványkincsekért és a politikai befolyásért. Az ENSZ Közgyűlése számos ülés után hozta meg a döntést az öt Gigaváros megépítéséről, melyek fő célja az erőforrás és szállítás költségeinek minimalizálása és a logisztika hatékonyságának maximális kihasználása volt. A huszonkettedik század első évtizedének végére ezek a városok építése befejeződött és a bolygó teljes lakossága ezen öt Gigaváros között oszlik meg, melyek szerkezetükben is tükrözték és vasbetonba öntötték a társadalmi egyenlőtlenségeket. A társadalom elitjét képviselő lakosság kis százaléka a Fehér Városnak nevezett városrész toronyházaiban élt. Számos ellenőrzési ponttal ellátott fal biztonságot nyújtó ölelésében. Mely másik oldalán terült el Szürke Város, ahol a polgárok jóléte egyenes arányosságban változott a faltolt megtett távolsággal. Itt foglalt helyet Gigapolisz ipari központja, itt laktak a melósok és a kishivatalnokok, akik mindenkit elláttak árukkal és a szolgáltatásokkal. Szürkevárost a régi világ romjai és az egyre növekvő hulladékhegyek veszik körül, ahol az abszolút lezüllött, rejtőzködő bűnözők és mutánsok húzódnak meg.

Ezen városoknak köszönhetően, amelyekben egyesült az egész emberiség, végképp felszámolták a háborúk okait, melyek után a fegyverkezésverseny és a haditechnika fejlődése gyakorlatilag teljesen leállt, az így felszabadult kolosszális többlet energiát a minél hatékonyabb gyártási eljárások kifejlesztésére, praktikusabb harci eszközök kifejlesztésére fordították, mint a lézer és plazma fegyverek. De ma ezek után, minden alkalmazott tudomány teljeskörűen az emberek javát kezdte szolgálni: az orvostudomány fejlődése lehetővé tette a várható élettartam növekedését, a genetikai és fenotípusos változtatásokat a testben, az

elektronika fejlődése új szintre emelte a virtuális valóságot, a kémia pedig sok könnyű, szép és tartós anyagot hozott létre bármilyen kívánt célra és igényre.

Egy világban, ahol termelőipar lehetőségei elérték a zenitét, a szórakoztatóipar vált a meghatározó iparággá: szinte mindennap kitaláltak valami újfajta, divatos szabadidős tevékenységet, amelyek egy-két hónap után már feledésbe is merültek. Különféle virtuális attrakciók, drogok, új típusú szintetikus alkohol, sok és sokféle perverz tévéműsor, számolatlan gombamód felbukkanó zenés szórakozóhely nyújtotta a legkülönbélebb szórakozási lehetőségeket. Nem is említve az olyan egzotikus szabadidős tevékenységeket, mint az illegális mutáns vadászat Gigapolisz peremén túl, amely a legnépszerűbbek közé tartozott. S bár ez egy drága élvezet, amelyet még Fehérváros bármely lakója sem engedhet meg magának, mégsem ritkul azok sora, akik egy időre brutális gyilkossá akarnak válni.

Ebben a miliőben robbant bele, az *Owens Biological Research and Technology* - a világ legnagyobb biomérnök vállalata -, az emberiség történelmének legjobb kereskedelmi ötletével: szintetikus organizmusokkal. Miután kilobbizta a szükséges jogszabály-módosításokat, forgalomba is hozta az első példányokat, amelyek akkoriban valójában még csak hétköznapi emberek voltak, akiket speciális berendezések segítségével *termesztettek*. Ennek célja a szintetikus anyagok képességeinek és a bennük rejlő lehetőségeknek a demószása és reklámozása volt a befektetők számára. És nem is vártak magukra sokáig.

A lehetőségeket latolgatva az minden termelő vállalat, nagy építőipari cég és biztonsági vállalat egymás sarkát taposva siettek szerződéseket kötni az OBT-vel. De a legnagyobb hype a különböző médiamogulok és jog tulajdonosok¹ körében formálódott. Most már nem csak játékfigurákat, virtuális avatarokat és egyéb ajándéktárgyakat árulhatnak a rajongók számára, de magukat az eredetivel az emlékeztető megegyező szintetikus karaktereket is.

¹ Szellemi Termék tulajdonosok, talán jobban passzol.

1.fejezet

Max néha irigyelte a hangyákat. Nem azért az erőért, ami lehetővé tette a számukra, hogy óriási súlyt cipeljenek magukkal, nem a szervezetségért vagy a környezethez való alkalmazkodó képességükért. Hanem mert, ahogy ezek a szorgalmas rovarok, manapság az emberek is hangyabolyokban élnek, de ezzel szemben ő olyat még nem látott, hogy az egyik hangya megkéseli a másik a kukában talált kajáért² vagy hogy az egyik hangya kidobná a másik hangyát a hidegbe csak azért, mert egyszerűen magának akarja az egész alagutat.

A huszonöt éves srácnak elég jó munkája volt tervezőként egy hálózati cégnél, amely nem csak azt tette lehetővé a számára, hogy egy saját sarka legyen Szürkeváros egyik nem túl silány szegletében, hanem azt is, hogy viszonylag finom ételeket egyen, sőt még félre is tudjon tenni valamennyit, ám az, hogy az lakása elhagyás nélkül dolgozhatott, volt a legcsodálatosabb. Maximilian nem különösebben rajongott az úgynevezett "valódi" világért, így minden szabadidejét a virtuális valóságban töltötte, ahol az lehetett, aki akart, és nem az, akivé vált az életében.

Ám a csúnya főnökei, akik azt hiszik, hogy csak azért, mert az alkalmazottak otthonról dolgoznak, az egyet jelent azzal, hogy a munkaidejük 24 órára változott, ezért szokásukká vált, hogy a nap bármelyik random pillanatában kereshették a telefonján, hogy megrendelés érkezett. Ezért is vált olyannyira fájdalmas témává Max számára a kizsákmányolás - aki egyszer már hozzászokott a virtuális térben megtapasztalt totális szabadsághoz, szinte fájdalomként élte meg a két valóság közötti különbséget.

Az éppen aktuális megkeresés hajnali kettőkor érkezett, pont egy játékpárti kellős közepén. Természetesen, mint a hálózat bármely lakója, Max sem fekszik le még a következő néhány órában, de mostani melői miatt, ha akarta volna tudott volna: a hálózat számára az avatás megrendelése annyira fontosak voltak, hogy ez a gig nem várhatott reggelig.

Egy fájdalmas sóhaj kíséretében Max megnyitotta a szerkesztő ablakot és nekiállt a tervezésnek. Ez alkalommal a megrendelés egy valami mókusról szólt valamit ősi rajzfilmből. Ez valszeg valami gyereknek lesz, annyira infantilis az egész, gondolta. De olyan szinten elterjedt ez ma már, hogy a kutya se lepődik meg rajta. A virtuális valóság korában egy ideig nagy divat volt olyan avatarokat használni, amelyek híven tükrözték a mögöttük megbúvó személynek összes létező komplexusát. Így történt, hogy szinte majdnem mindenki kigyúrt, jóképű férfi és modell, szexbomba csaj volt. De az idő előrehaladtával ezeket már mindenki csak jól kinevette, és a figyelem új témákra terelődött: rajzfilmek, filmek, könyvek és képregények szereplőire. Antropomorf és kevésbé antropomorf állatokra, robotokra és transzformerszek, földönkívüliekre meg ezeknek a keveréke és minden egyéb ló'asz, amit csak lehet képzelni. Ezt a divat hullámot meglovagolva éledtek újjá régen letűnt televíziós műsorok, amelyek még jóval a háború előtt készültek, és amelyekben még nem minden képkocka volt teletömve propagandával. A legnépszerűbbek a különféle animék lettek, meg valami bizarr pónikról szóló gyerekrajzfilm, annak a 4. generációs kiadása, amelynek sikerült letörölhetetlenül rányomni a bélyegét a hálózatra.

Max, hogy őszinte legyen, elsöre ki is akadt rajtuk. De egyszer miközben munka témákat böngészett, megismerkedett és beleszeretett ezekbe a kis lovacskába. A rajzfilm maga bár letagadhatatlanul aranyos és egyben gyerekes volt, viszont a karaktereknek sikerült

² Amúgy de! Csak az egy másik kolónia hangyája.

annyira rabul ejteniük Maxet, hogy a sorozat újra nézése után sem tudta megunni őket, és át is tért a régi és az új rajongói tartalmak fogyasztására. A rajongói alkotások, magától értetődően, nagyon váltakozó minőségűek voltak; az egészen zseniálistól a nettó-időpocsékolással bezárólag. Ugyanígy, voltak köztük szívmengetően felemelőek, ahogy betegesen, kegyetlenek, mégis mind lehetővé tették a fogyasztó számára, hogy ismét szétáradjon a mellkasában az a meleg érzés, amelyet a színes pónik láttán érzett, amikor először találkozott velük a sorozatban.

Az elkészült mókusmodellt egy olyan fájlba csomagolta, amit a vevő már akár azonnal használhat is, az eredményt pedig továbbította a főnökének. Max kimerülten nyújtózkodott egyet. Még a különböző sablonok és a fejlesztések segítségével is 7 órába telt összehozni a nyomorult rágcslót, és már túl korán volt lefeküdni aludni.³

Voltak még egyéb tervei is erre a napra, amelyeket megbocsáthatatlan lenne átaludni. A modern kémia eredményei azonban mindenki számára lehetővé tették az aktív ébrenléte anélkül, hogy jelentős egészségkárosodást okozna. Max egy speckó doboz után nyúlt, amelyben stimuláns kapszulák voltak és bekapott egyet közülük. Természetesen, genetikai korrekciót is végezhetett volna magán evégett, de az nem egy szegény tervező pénztárcájának való. És nem is volt rá mindennap igénye, így a stimuláns a jobb megoldás.

Maxnek azért kellett ébren maradnia, mert a brónikon lesz ma délután. Fehérváros egyik lakosa rendszeresen szervez találkozót a póni szinti tulajdonosok számára, ahová csak-nagy-néha meghívták a sorozat azon rajongóit is, akik nem engedhetek meg maguknak egyet. Ami nem volt egy olcsó mulatság. Egyik virtuális ismerőse azt mondta, hogy az ő meghívottja sajnos nem tud eljönni, ezért nem-e lenne kedve beugrani a helyére. A lehetőség, hogy meglátogathatja Fehérváros egyik szórakoztató centrumát s netán egy valódi élő pónival is társaloghat, felülmúlta azon kellemetlen érzését, hogy most fog első ízben személyesen is találkozni virtuális barátjával.

Azért is inkább mert a szintik tulajdonosai ritkán jelennek meg a kibertérben; ők inkább a valóságban mulatják az időt, ettől függetlenül ismert közülük párat. A szervezőt mondjuk sosem látta. Az pletykálták róla, hogy nagyon gazdag szülők sarja, akinek több póni szintetikususa is van. Max nem igazán értette a motivációit, tekintve, hogy minden valószínűség szerint elég ismerőse és barátja kellett legyen, no de, mindenkinek megvan a maga dilije. Különbözik is, ha ő nem lenne, akkor találkozó se lenne, szóval mit panaszkodik.

A kommunikátorára befutott az üzenet, hogy Frank öt perc múlva jön és felveszi őt. Max idegesen megigazította a ruháit, amennyire lehet igyekezett kisimítani rajta a ráncokat. Hiába beszélt már elég sokat ezzel az emberrel az interneten, a való életben még sosem találkoztak és ez feszélyezte. Ráadásul a tag fehérvárosi és kőgazdag, Max pedig alaphoz is csak azért került szóba, mert mákja volt és be kellett ugrania valakinek a helyére.

A kommunikátor dallamos csipogással jelezte, hogy újabb üzenet érkezett: Frank megérkezett és a légitaxi szállónál várja. Királyság, még a saját siklójával is jött, hogy elvigye. Max érezte, hogy kettejük közötti szakadék újabb pár métert nőtt.

A tetőre érve az aranyifjúság egyfajta megtestesülésére számított: drága ruhák, mindenféle kiegészítővel, némi fenotípusos korrekcióval, amelyek mára már teljesen

³ Nos, amikor ez íródott még tényleg mindeki azt hitte, hogy művészetekben lesz a legrosszabb az AI, de nem.

kiváltották a plasztikai sebészetet. De meglepetésére a zsírúj sikló mellett egy zavaróan átlagos srác vártam, nagyon slamos kinézettel. Természetesen jó ruhákba volt öltözve, de egyáltalán nem előkelőekbe, mint ahogy a fehérvárosiak szeretik. Frank barátságosan intett neki és kinyitotta az utastér ajtaját. Tágas, különleges készítésű bőr huzat, odabent pedig egy eleve, igazi Twilight ült kékes-fekete estélyi ruhában és épp egy tabletből olvasott valamit. Felemelte a tekintetét és egy bólintással üdvözölte Maxet, majd vissza is tért az olvasgatáshoz. A virtuális téren keresztül már ismerték egymást, így Max tudta, hogy az egyszarvú nem volt igazán társaságkedvelő, jobb szerette inkább a humántudományok tanulmányozásával mulatni az időt.

Az utastér ajtaja becsapódik a sikló pedig gond nélkül a levegőbe emelkedett és útnak indult a Fehérváros irányába. Frank kényelmesen hátradőlt az ülésében s hagyta a robotpilóta hadd tegye csak a dolgát, és gyatra társalgásba elegyedett az utasával. Valamilyen oknál fogva itt valahogy lehetetlen volt szóba hozni azokat a témákat, amelyekről a hálózaton szoktak dumálni, más érintkezés pontjuk pedig nem igen volt, így a beszélgetésük fokozatosan alábbhagyott, így ismerőse is elővette a saját táblagépét vagy pedig a Twilighttal kezdett el beszélgetni, valami elméletről a tudomány és a pónimágia ötvözéséről, Max pedig csak bámult kifelé az ablakon. A siló épp ekkor érkezett Szürkeváros határa felé, és figyelte az ellenőrző pontok sorát. Az elsőrangú központi területet a külterületektől elválasztó magas betonfal egyértelmű határvonalat húzott nem csak a város, de a társadalmi osztályok és az építészeti stílusok közé is: Gigapoliszt haszonelvű építészeti stílus jellemezte azon a területen, amelyen a lakosság túlnyomó többsége élt, ott az épületek minimális díszítő elemet tartalmaznak, akkor is max. az ötödik emeletig. Ezzel szemben Fehérvárosban a kifinomult építésze egyedülivé és könnyedén felismerhetővé tett minden egyes épületet. A lime átlépése olyan volt, mintha egy szürke és komor világból egy fényes tündérmesébe lépett volna át.

Gyermek érdeklődéssel figyelte a különféle építészeti élvezetek, a drága siklók sorakozó modelljeit. Annyira belemélyedt a mesésnél mesésebb látnivalókba, hogy azt sem vette észre, amikor megérkeztek. Enyhe sajnálkozással hagyta el a kényelmes utasteret, köszönetet mondott Franknek, majd bement a találkozóra - kínos hallgatás és meddő lézengés nem szerepet a ma esti tervei között. A rendezvényre alkalmára egy hatalmas tervemet béreltek ki, amely méreteiben vetekedett egy stadionnal. A magas mennyezet miatt a pegazusok szabadon repdeshettek anélkül, hogy zavarnák a brónikat vagy a többi pónit. Maxet lenyűgözte az jelenlévő emberek és szintetikusok száma. Egy-két tucat vendégre számított, de nem, hogy százával legyenek. Senki még csak oda sem bagózott szájtátva ámuló srácra. A látogatók különböző érdeklődési körökre osztva beszélgettek egymással, kivesézve mindenféle közös problémát vagy ügyet. Max fülelve próbált különböző beszélgetésfoszlányokat elcsípni:

- Tudjátok, a Dashie-m tisztára padlón van Equestria miatt. Gözöm sincs, hogy mihez is kezdhetnék vele.

- ... és aztán teljesen belegabalyodott a zoknijába, haaaj, olyan édi volt, hogy majd belehaltam.

- Bezárva tartja otthon, el tudod ezt képzelni? Ezt neked barátság eszméje.

A pónik maguk szívesebben töltötték inkább az idejüket a fajtársaikkal és érezhetően örültek az alkalomnak, hogy itt összefuthattak régi barátaikkal. A sok egyforma póni jelenléte a legkevésbé sem hozta őket zavarba. Amennyire Max emlékezett ez valami beépített program miatt volt: azt hitték a Tükör-tavon keresztül jöttek ide, ezért a másolatok jelenléte nem feszélyezi őket annyira. Bár nem tudta elképzelni, hogy tényleg egy kicsit azért ne zavarná őket. Hogy teljes legyen a kép, minden póni fel is volt öltözve, ami csak még aranyosabbá tette őket és nem utolsó sorban megkülönböztethetővé.

Max tekintete megakadt egy Flutterhy-on, aki egyed magában gubbasztott a fal tövében. Nem látszott különösebben vidámnak - bánatosan nézett jobbra-balra, saját gondolatain évvődve. Emlékeztette magát, hogy egyáltalán miért vállalta, hogy ide jön, így Max elhatározta magát, hogy nem szalasztja el a lehetőséget, hogy csevegjen egy eleven rajzfilmfigurával.

- Szia, Fluttershy! - meglepően kínos volt ezt így hangosan kimondani. Még úgy is, hogy ott látja maga előtt a sárga pegazust. - Történt veled valami? Szomorúnak tűnsz.

A pónyecká felkapta rá a kékes szemeit és egy ideig azon töprengett, hogy egyáltalán érdemes-e felelnie a kérdésre. Végül mélyet sóhajtvá visszafordította a tekintetét a padlóra és szelíd, simogató hangon felelt: - Nem sok semmi történt csak én nem tartozom azok közé az *utazók* közé. Pontosan tudom, hogy mi vagyok. Ahogy azt is, hogy én csak egy szórakozás vagyok Mike számára - az fejével az egyik irányba bökött, valószínűleg a gazdája felé, de amekkora volt a tömeg, pláne, hogy Max még csak nem is ismerte a tagot, igazából még odanézni is felesleges volt. De ilyen megnyilvánulásra nem igazán számított a szende pegazustól és valahogy kellemetlen érzés keltett a mellkasában. Nem kellene minden póninak vidámnak és boldognak lennie? Nem pont ez a lényegük?

- Rosszul bánik veled?

Fluttershy bánatosan mosolyogva felkapta az arcába a tekintetét, amitől a hosszú rózsaszín sörénye behullott a szemébe.

- Nem, ugyan dehogy. Szinte a tenyerén hordoz. Úgy véd, akár a szeme világát. És fogalmam sincs, hogy azért, mert most tényleg szerelmes belém vagy egyszerűen csak mert túl sokat érek ahhoz, hogy elveszítsen. De nem is ez a lényeg - a patájával bele bökött a sörényébe -, de ez a bigyula itt kék, azaz, csupán az ő ingósága vagyok, még ha egyelőre kedves és szeret is engem.

Amennyire Max tudta a szintetikusok chipje kissé másképpen működik, mint az embereké. Egy ember számára a chip színe a társadalomban betöltött státuszát jelentette, a pónik számára pedig a szabadságuk fokát. A zöld a teljes szabadságot és az emberekkel való egyenjogúságot jelentette, a kék hogy valaki tulajdonát képezik, sárga ha körözés alatt állnak, a vörös pedig, hogy azonnal megsemmisítendő. Persze ez azért ennyire nem volt pofonegyszerű és fekete-fehér dolog, de Max nem ásta bele magát a részletekbe, úgysem lesz soha saját pónija, túl drága mulatság az neki.

Max nem tudta, mit is mondhatna a póni rossz kedvének okaira. Egyrésztől sajnálta Fluttershy-t, mivel végtére is egy személy volt, még ha mesterségesen pakolták is össze. Másrészt viszont a törvény szerint valóban Mike-hoz tartozott, és csakis ő döntheti el, mit csinál vele. Max csak itt és most realizálta magában ezt a tényvalóságot és nagyon nyugtalanná tette.

- Beszéltél már vele ezekről?

Fluttershy csüggedten lehorpasztotta a fejét és a sörénye mögé bújott.

- Nem... nincs hozzá bátorságom. Mi van, ha feldühítem vele és azt gondolja, hogy zöld státuszt akarok tőle, hogy aztán ott hagyhassam? Jobb ez így... - további motyogása és zokogása kivehetetlen volt. Max szíve összeszorult a pegazus csüggedtségétől. Csak tehetne valamit? Mondjuk beszélgethetne ezzel a Mike-kal.

Nem volt egy kunszt megtalálni az embert. Egy-két kínos, érdeklődő kérdés emitt-amott, és már indult is a magas, szőke skandináv srác felé.

- Szevasz. Te vagy Mike? Annak a Fluttershy-nak a barátja? – Maxet az ékes önkifejezés királyának nem igazán lehetett nevezni. – Mond, tudod miért olyan szomorú még akkor is, amikor itt most együtt játszhatna a többi pónival?

- Mert az ott egy Fluttershy. Nem EQ szériás. Csak félős beszélgetni másokkal – a fickó vállat rántott. – Nekem sem tetszik, hogy ott gubbaszt egymagában, próbáltam barátkoztatni másokkal, de nem lett belőle semmi. Pár perc után, amint nem vagyok mellette visszamászik a helyére és gubbaszt tovább. Azt mondja, nincs beszélgetős kedvében, nincs tisztában a problémaikkal és a tapasztalataikkal. Most mit szekáljam?

Max kissé megkönnyebbült. Ez a srác egyszerűen csak kissé tudatlan, nem érti a valódi okokat, és nem is próbál kegyetlenül erőszakoskodni a pónival. Félre vezette Mike-ot, hogy ne fedje fel a kapcsolatuk valódi mibenlétét a többiek előtt, és beszélt neki, arról miért is olyan bánatos valójában a póni. Ahogy haladt előre a meséléssel, úgy alakult át a skandináv srác arckifejezése pánikszerű rettegéssé. Köszönetet mondott Maximnek, kezét fogott vele és rohant is jóvá tenni a dolgokat.

Minden érdeklődő végignézhette, ahogy a pegazus előtt térdeplő srác hosszasan magyaráz valamit a pegazusnak, ami aztán örömteli sóhajjal a nyakába borul. A környező emberek tapinthatóan úgy tettek mintha észre sem vennék a meghitt pillanatot, bár néhány rosszálló mondat el-el jutott Max fülébe. De nem törődött velük: annyira jól érezte magát, hogy jobbá tette ennek a pegazusnak az életét, hogy úgy érezte, akár ő is repülni tudna, különösen miután Fluttershy oda jött és köszönetet mondott neki. Kiderült, hogy még sírt is örömeiben.

Egy kócos sörényű fehér egyszarvú ugrott fel a DJ-pulthoz és mondott valamit az addig ott tevékenykedő srácnak. Tudván, hogy ez egy Vinyl, az ember biztosra vehette, hogy a pultot követeli magának. A DJ miután megkapta a szervezők helyeslő pillantását, engedett a kérésének. A póni örömteli nyihogással ugrott a konzolhoz, egy darabi tanulmányozta, aztán egy bólintás után lenyomta a csendes háttérzenét és a mikrofonba kiáltott:

- Helló emberek! Annyira szép napunk van ma: barátkozni és bulizni jöttünk ide! Szóval tegyük róla, hogy holnap egyikőtök se tudjon kikelni az ágyból! – Vinyl ráengedte a patáit a keverőpultra, mire hangos, kemény basszus töltötte meg a termet. Emberek és pónik egy fele táncolni kezdett a terem közepén, másik részük pedig a punccsal és almaborral – Equestria két hagyományos italával – megpakolt nagy asztalhoz ment.

Fellépésével Max felkeltette nem kevés törzsvendég érdeklődését, akik többször is magukhoz invitálták, hogy találkozzanak és csevegjenek vele. A pegazustól nyert örömtől

inspirálva már nem érezte a szokásos kényelmetlenséget, amikor emberekkel kellett beszélgetnie és készségesen válaszolt a kérdéseikre, arról, mióta is szereti a pónikat, melyik a kedvence, egyéb bróni alapok.

Tovább bolyongva a hallban Max megnézte magának, hogyan is tölti idejüket az emberek és a pónik egymással. Ahogy az várható volt a meghívott vendég brónik igyekezett minél több időt a bálványaik között tölteni, úgy, közben nem mennek túlságosan a színes paróságok idegeire, miközben a tulajdonosaik ügyes bajos dolgaikat vitatják meg egymás között. A pónik maguk pedig készségesen beszélgettek mindenkivel, Max vágyának legnagyobb öröme. A Fluttershy később ismét elkapta a császkaló hőst és újból megköszöntet mondott neki. A srác zavartan háritotta el a hálálkodást, mondván, hogy “bárki más is ugyan így tett volna” meg “nem is tehettem volna másképp”, de egyértelműen örült a saját sikerének.

Az este végére Maxne sikerült elbeszélgetnie Twilight Sparkle Wilddal⁴ – ahogy bemutatkozott. Kiderült, hogy még a sorozatbéli alteregójánál is kockább, amivel folyamatosan zavarba hozta beszélgetőpartnereit. Sikerült elcsípnie pont azt az egy Rainbow Dash-t a helyen, aki nem Wonderboltsos kezeslábasban volt, hanem rendes ruhában. Arra kérdésre, hogy miért, csak kacintott egyet és azt mondta, hogy szépség áldozatokat követel. És ő mindig stílusosan öltözik.

Max csak késő estére ért haza és hihetetlenül elégedett volt az estéjével. Miután sebtiben harapott valamit, érezte, hogy a stimuláns hatása a végére ért és egyszerűen elviselhetetlen súlyként nehezedett rá az alváskényszer. Mivel nem talált okot, hogy ellenálljon neki, az ágyába zuhant és másnap estig csak aludni akart.

⁴ Ugye ebben a világban az a szokás, hogy a tulajdonos nevét felveszik a pónik, hogy azonosíthatóak legyenek.

2. fejezet

Mi a legélvezetesebb módja az ébredésnek? Valaki azt fogja mondani, hogy a legkellemesebb egy szeretett nő csókjától ébredni, mások, hogy a reggeli nap sugaraitól, amikor eleget aludtál és vidámnak érzed magad, mindenki megtudja nevezni a saját egyedi verzióját. De egyetlen épelméjű ember sem mondaná azt, hogy kommunikátor kitartó csörgésére élvezetes volna felkelni. Maximilian Young, akit egy hívás ébresztett, miután stimulánsok segítségével egy napig ébren volt, azt mondta volna, hogy ez a létező legrosszabb módja az ébredésnek, megspékelve még néhány színes jelzővel.

Ha ez a főnök, akinek előző nap szóltam, hogy nem leszek elérhető, akkor ideje lenne helyretenni, azt a zabolátlan üzletembert. Odakúszott készülékhez, hogy megtudja nézni a kijelzőt. Ismeretlen szám. Az egyetlen ok, amiért Max nem ignorálta élből a hívást a vágy volt, hogy beolvashasson annak a valakinek, aki ilyen alkalmatlan időpontban merészeli zavarni. Amint fogadta a hívást egy ismeretlen férfi hangja hangzott fel a telefonban:

- Max! Jó napot! Pali vagyok a tegnapi pónis találkozóról. Váltottunk pár szót egymással? Emlékszel? Hát persze, hogy emlékszel. Szóval csak az szerettem volna megtudakolni tőled, hogy neked amúgy miért nincsen szintetikusod?

A fiatal és szerény jövedelmű szervező levegő után kapott egy ilyen idétlen kérdéstől.

- Te most szórakozol velem? Még a dobozára se lenne pénzem, amiben küldik. - Ha Max bekapcsolta volna a videóhívást, láthatta volna, hogy Pál megértően biccent.

- Akkor ezt hallgasd meg. Van néhány kapcsolatom az OBT-ben. Egyikük a termék-újrahasznosító központjukban dolgozik és épp az előbb hívott magából kikelve, hogy sürgősen kerítsünk pár brónit, akiknek van legalább egy kis költeni való pénze. Aszongya, egy póni apró hiba miatt került újrahasznosításra. Nem tudta pontosan meghatározni a hiba jellegét, de az indexe alapján csupán kozmetikai malőrrel van szó. Szóval, semmi rendkívüli vagy rendszerszintű hiba, azt mondja, szóval, nem kell parázni. A gond igazából ott van, egyből vitték is selejtezni így még dobozba sincs, csak hiperálomban. A helyedben nem hagynám ki ezt a lehetőséget. Nem mindennap pottyán ilyen ember öléebe. Akkor röviden: kell? A fickó nagyon csekély összegért elpasszolja. Még így is húzós, de közel sem annyira, mint rendesen. Azért ő sem jótékonykodik. Szall, átdobom a címét meg ami kell, ha érdekelne a dolog. Szerintem menj el, nézd meg aztán vagy megveszed vagy nem. De én bízom benned.

Egy ilyen monológtól, Max majdnem újra bealudt, de felfogta a lényegi mondanivalót. Sietve magára kapta a ruháit, beleegyezése után azért megkérdezte, hogy mégis miért kapott egy ennyire nagylelkű ajánlatot.

- Tetszett a tegnapi szereplésed, Max. Segítettél annak a póninak, aki erre nem is kért, és úgy sikerült segítened, hogy az valóban segítség volt, és nem is akartál érte semmit. Bárki más csak oda rohant volna Michaelhez, sikoltozva, hogy mekkora egy despota, aki sanyargatja szerencsétlen pegazust vagy egyszerűen leszarta volna az egészet. Szóval, vedd úgy, hogy ez a karma. – kuncogott Pál. – No de, fogd a címet, este kilencig rágd meg a dolgot, akkor jár le a műszakja, és akkor már késő lesz, a pónit bedarálják.

A hely két óránnyira volt tömegközlekedéssel Maxéktól. De Gigapoliszi léptékkal ez még szerencsésnek is volt mondható. Egy ablaktalan monolit toronyház előtt megállva tárcsázni kezdte Pál ismerősének a számát, amit küldött neki. Tíz perccel később egy fiatal srác lépett oda hozzá, aki úgy nézett ki, mint aki éppen italozásból érkezett volna. Könnyen lehet, hogy ivott is, nem ok nélkül kockáztathatja a munkahelyét a kétes haszon érdekében.

- Figyejje ide: ez egy vadonás új széria, még csak most fog majd megjelenni. Még a boltokba se érkezett meg, érted? Így meg ne lássa senki se különben egyből' levágják, hogy illegálisan szerezted. - a srác tisztán láthatóan ideges volt, kételkedett Max óvatosságában. - Várj egy vagy két hetet. Azt bekjelje ki a lakásban, csak utána vigyed el sétálni. Pali gondolom már mondta, hogy van egy kis difije, ugye? De no para, a jelentések alapján belül minden jónak tűnik. Lábak, szárnyak is a helyén, farok és fülek megvannak. - A melós szipogott egyet, Max pedig a halottakat emésztgette. Tehát egy pegazus. Nem látta értelmét tovább faggatni a feketéző palit, hogy kit is fog megvenni, mert még valami kekec, türelmetlen gyerekek nézi. Tekintve, hogy nincs igazán lehetősége válogatni, és pár perc múlva úgylis megtudja.

- Nem vagyok szakértő, de... majd megnézed magadnak - folytatta idegesen a pasas. - Mondanom sem kell, hogy nincs garancia, és minden saját kockázatra megy; bármi van sem az OBT sem a Hasbro nem fog segíteni, sőt! Talán még rád is húzzák a vizes lepedőt, ha felhívnád magukra a figyelmüket szerviz vagy garancia után kuncsorogva. Pláne, hogy egy eleve visszahívott termékről van szó. Vili?

Max maga sem volt egy sültbolond: nagyon is jól tudja, hogy rendkívüli botorság volna ilyesmit kérni egy ilyen termékre.

- Azért jó volna tudni, hogy milyen színű chipre számítsak - mondta. - Milyen színű lesz?

A korpos csávó megvakarászta a fejét a chip említésétől. Azt mondta nem aktív az azonosítója s mikor majd felébred automatikusan kék státuszra fog kapcsolni. Pont, mint egy hivatalos vásárlás esetén. Szóval Maxnek nincs miért aggódnia, minden rendben lesz, a lényeg csak az, hogy vigye egyből haza.

A komplexum folyosóin való bolyongás végén beléptek egy sötét tárolóhelyiségben, ahol automata rakodók szorgalmasan, átlátszó konténereket rakosgattak. Az állványok között a dolgozó a megfelelő konténerhez vezette Maxet és egy kecses kézmozdulattal felajánlotta neki, hogy tekintse meg a tartalmát. Max gyermeki izgalommal, mint amikor valaki át kell a várva várt rubiconon, belenézett. Egy szalma sörényű szürke pegazus. Ditzzy Doo, vagy Derpi, ahogy a művelt rajongók hívják, békésen szuszogott egy speciális tálcán. Ahogy alaposabban szemügyre vette, még a cukijegyének buborékjainak széle is kilátszott az összehajtott szárnyai széle mellett.

Tovább strázsálta a pónit valami hiba után kutatva, de végül semmi égbekiáltót nem talált rajta, eldöntötte, hogy él a lehetőséggel és megveszi a nevetségesen olcsó pegazust. A krapek egy szinti szokványos árának egy tizedét kérte, de a körülményeket tekintve nem is illett volna a piaciárat nyaldosnia a díjszabásnak.

Nem volt hajlandó konténerestől átadni a pónit, mondván, hogy nekik el kell számolniuk a göngyöleggel, és felelősek érte, de felajánlotta, hogy kisebb felár ellenében,

hivatalos szállítást biztosít, ami csökkentette annak kockázatát, hogy felfigyelnek a Derpire. Minden spórolt pénzének felének elköltése után, bolondság lenne kapzsiságból elveszejteni a pegazust, ha a kijáratnál megállítanák az örök, ahogy cipeli. Félórával később már a szállító kocsi zárt hátsó részében ült, magához szorítva a szürke pónit.

Nehéz volt leírni azt az érzést, amelyek elkapják azt a brónit, aki végül megkapja a saját, igazi, eleven póniját. Számára ráadásul duplán is erősek voltak, mert Max már régen beletörődött abba, hogy soha az életben nem fog annyi pénzt keresni, hogy szintetikust vásároljon magának. A vak véletlen és egybeesések sorozata azonban mégis odavezette, hogy egy békésen szuszogó Ditzty-t szorongat a karjaiban. Talán megfelelő volna eufóriaként leírni az állapotot. A bolyhos, ruganyos és egyszerre puha tapintású hátast simogatva Max, tényleg azt várta, hogy valósággal szét áradjon belőle az öröm körülötte. Még a póni rejtélyes hibája sem rémítette meg. Végül is, mi lehet olyan szörnyű egy esztétikai hibában? Max. kiderül, hogy anyajegy van a pocakján vagy kopaszfoltja valahol. Ezek nem végzetesek, extrém esetben orvoshoz lehet vinni és korrigáltatni. Nem tudta megállni, hogy ne vakargassa a pegazust a fülei között, amire az viccesen átfordult a másik oldalára és álmában enyhén mosolyogni kezdett.

Észrevetlenül hazacipelni a pónit, nem volt annyira könnyű feladat, mint elsőre gondolta. És nem is a megláthatóság volt a főprobléma - Max épp felküzdötte magát a tűzlépcsőn -, hanem a helyváltoztatásnak a folyamata. Az alvó pegazus ugyanis negyven kilót nyomott és annyira ernyedten aludt, hogy képtelenség volt normálisan megfogni valahol. A nem túl hősies testalkatú, mondjuk ki, igazán sovány Max, sokszor megállt szuszszanni a huszonkettedikre vezető lépcsőn. De sikerült. Mikor a fickó végre bevághatta maga mögött a bejárati ajtót, óvatosan lefektette Derpit az ágyra, ő pedig holtfáradtan rogyott mellé. Vadul lüktetett a vér a fülében, átvillant az agyán a gondolat, hogy ha egy Rainbow Dasht kapott volna, akkor valószínűleg hamar holtan végezné valamelyik futókörnek közepén vagy edzés szimulátorban. Még sok óra volt, mire a póni felébred. Annak ellenére, hogy kifáradt és több napig nem aludt normálisan, még utána kellett néznie a neten, hogyan is kell normálisan köszönteni egy frissen ébredt pónit. Így nagyot ásítva elment, hogy stimulánsok ért és kávéért.

Nagyon sok hasznos információt talált az interneten. A póni szintiknek többféle típusa is létezik. Az első és leggyakoribb fajta az Equestriai pónik, EQ indexszel. Ezek a rajzfilmes alteregók tökéletes másai, minden Equestriai emlékekkel és tapasztalatukkal. A legtöbbet ezeket szeretik a legjobban, mert ezek az olyanok, amelyekbe beleszerettek a rajzfilmben. A második, kevésbé elterjedt fajta, a sima szintetikus, egy kapott személyiséggel, de a fiktív múltjáról való emlékek nélkül. Vajon ezek közül melyik lehet Ditzty? Max nem tudhatta, nem adtak mellé használati utasítást. Így az első logikus lépésnek az látszott, hogy majd megkérdi tőle, amikor felébred.

A póni csomagolásáról szóló tanácsokat átugrotta. A legtöbb tanács a Hasbro hivatalos weblapjáról származott, de a lényeg, hogy ne hagyja, hogy a póni bepánikoljon. Ez miatt egy enyhe nyugtató is beadagolódik a póniba közvetlenül az ébredése előtt, de oridzsinále Hasbros doboz nélkül ez nem járható út. Egyetlen eszköz maradt Max kezében: megpróbálni annyira barátságosnak és nem fenyegetően viselkedni, amennyire lehetséges, és kerülni a felzaklató tényeket, legalábbis a legelején. Végigszántva a tekintetét a lakókörnyezetén Max ildomosnak látta, hogy a nyugodt fogadtatáshoz nem ártana kicsit összekolnina. Mit fog róla gondolni a póni ebben a nagy disznóólban? A piszkos gatyá ott lóg a szék hátán, pizzás és kajás dobozok,

koszos bögrék egy rakáson: egy fiatal srác standard belső tere, aki túl időt sokat tölt a virtuális térben. Annak ellenére, hogy a takarítást az önkínzás eszközének tekintette, most mégis némi elégedettséggel látott neki, különösen, amikor a szeme előtt ritkulni kezdett a szemét. Valószínűleg, az változtatta meg a helyzetet, hogy nem magáért, hanem a szürke póniért teszi.

Halk nyöszörgés hallatszott az ágy felől, Ditzzy ébredezett. Max mindent a földre dobott, ami a kezében volt és a póni ágyához rohant. A szürke pegazus mozgolódott, majd édesen nyújtózkodott és felnyitotta hatalmas arany színű szemeit... amelyek mindegyike úgy állt, ahogyan kellett. Nyilván ez volt az a hiba, ami miatt újrahasznosításra akarták küldeni. Nekik végtére is darab-darab. Max nem panaszkodhatott, ám a pegazus pár másodperc múlva a patáival dörzsölgette a szemeit, majd meredten fordult egyik faltól a másikra. A mellette ülő srác teljesen tanácstalan volt: a leírások szerint, a póninak most nagy elánnal kéne érdeklődni felőle meg a környezete iránt, ez meg még csak nem is próbálkozik vele... nem tudta mit tegyen. Kábultságát Derpi törte meg, aki szárnyaival betakarta a szemeit, füleit a fejéhez szorította és halkan nyöszörögni kezdett. Max most engedélyezte magának a pánikot. Muszáj próbálkoznia valamivel.

- Ditzzy, hallasz? - Óvatosan a hátára tette a kezét, amelyen enyhe borzongás futott végig. A póni némán bólintott válaszul, ami még jobban megrémítette az amúgy is bátortalan embert. – Mi történt veled? Rosszul érzed magad?

- Úúúú...A szemeim. Fájnak a szemeim. A szájam is borzalmas. Inni akarok. – kezdte egészen belelendülve a nyafogásba. Max a homlokára csapott – mármint a sajátjára -, és a konyhába rohant vízért. Egy vízzel teli szélesszájú bögrét rakott Ditzzy elé.

- Parancsolj, víz. Most sokan kell innod belőle. – a zokogó pegazus kinyitotta a szemeit és megpróbált a bögrére összpontosítani a tekintetét. Ez nem sikerült neki, mivel a patájával leverte az egészet.

- Bocsánat, nem akartam! Mi történt velem? Miért kettőződik minden? – emelte szomorú szemeit Maxre, aki ettől a szomorú pillantástól majdnem szívfekélyt kapott. Ditzzy annyira meghatóan búsan nézett rá, hogy el akar dobni mindent és csak ölelgetni, simogatni a kis buksiját és vigasztalgatni. Sajnos ennek nem sok gyakorlati haszna volna.

- Őszintén, nem tudom. Mi az utolsó dolog, amire emlékszel? – miután hozott egy újabb adag vizet, személyesen adott inni a póninak, majd újra töltötte és ismét megismételte a folyamatot. Nem tudni meddig lehetett kiütve étel és víz nélkül. Jobb biztosra menni, mint később szívni a kiszáradás következményeivel. Ditzzy köszönetet mondott a férfinak, majd lefeküdt és becsukta a szemeit.

- Nos, a hercegnő elé járultam, hogy önként a világodba utazhassak. Elküldtek a tükör-tóhoz, ahol másolatokat készítettek belőlem, utána rögtön itt kötöttem ki... hol vagytok most? – Ditzzy abbahagyta a szipogást. Max elképedt a hangja mennyire hasonlított annak a száz évvel ezelőtti színésznőnek a hangjára. Mintha tényleg ugyanaz a póni volna a rajzfilmből. Csak nagyon szomorú és komoly, csöpp sincs benne abból a butuskaságból, ami a mesében volt. Talán az is lehet, hogy a pónit pont ilyennek szánták, ha az animátor rendesen odafigyel a munkájára, vagy észreveszi a hibát, vagy a fandom nem tereli el más irányba a személyiségét.

- Itt vagy nálam, a házamban... amúgy, a nevem Max. Maximilian Young. A kanca erőtlően rámosolyodott egy picit, mutatva, hogy örül a találkozásnak. Bár érződött, hogy pusztán udvariasságból teszi.

- Honnan ismeresz engem, Max? – érkeztek a standard várható kérdés az instrukcióból, ami kicsit megnyugtatta a férfit. Elmondta neki a szokásos mondókát meg amire a korábban érkezett pónik figyelmeztették. Hogy már várta, meg az itteni pónikon keresztül már ismeri stb. A hangulatra amúgy elég komoly hangsúlyt fektettek. pl. az olyan aprólékos pónik számára, mint Twilight Sparkle a Hasbro még egy külön felületet is létrehozott a virtuális térben, amelyen keresztül felveheti a kapcsolatot Celestia hercegnővel és kérdésekkel fordulhat hozzá. A közhiedelemmel ellentétben ennek a csatornának egy igazi Celestia szintű volt a gazdája, nem pedig egy bot.

Ditzy próbálta visszapakolni a dolgokat a polcokra, amiket éppen levert, mire Maxnek közben eszébe jutott, hogy az élő biológia organizmusoknak ivás mellett evésre is szüksége van. Ami a póni esetében, növényi ételeket, édességet és pékárut jelentett. Salátának nyoma sem volt egy olyan férfiember háztartásában, aki csak gyorskaján él, édessége azonban annál inkább volt. Kivette a fagylaltot a fagyasztóból, a tetejét megkente lekvárral és megszórta csokis chipsszel, majd oda kínálta a pegazusnak.

Egyik szemét kinyitotta, megszaglásztta a csemegét és azonnal mosoly ült az arcára. Úgy látszik, az édesség volt a szőke póni egyik gyenge pontja. A patájával megragadott egy desszertes kanalat majd óvatosan elkezdte kanalizni, körültekintően oda figyelve, hogy ne fröcskölje szerteséjjel.

Amíg Ditzy evett Maxnek volt ideje átgondolni a helyzetet. Mivel Derpi bandzsított a rajzfilmben, így a szintű példánynak is hasonló hibája kelhetett, hogy legyen. Ezt nyilván nem engedhették meg maguknak az emberi világban, ezért korrigálták: a hasraesések és balesetek viccesek és ártalmatlanok lehetnek egy rajzfilmben, de itt az emberi világban a póni bénázásai és esései komoly sérüléssel is járhattak, pláne, ha azokat is veszélybe sodorják, akik körülöttük vannak. Egy ilyen szintű alaplól nem hozhattak kereskedelmi forgalomba! Paradox⁵ módon Ditzy szemeinek a „normalitása”, ami a látásproblémáját okozza: a szemei, amelyeket állandó oldalra bandzsításra terveztek, mégis pontosan úgy néz, ahogy néznie kéne.

Miután magyarázatot alkotott magának a fejében, hogy mi is történik, Max nyugodtan fellelegzett. Bizonyára kellemetlen számára a szemével való probléma, de azért nem annyira gáz, mint amire számíthatott. A tengeribetegsége idővel majd javulni fog, ahogy megszokja majd. Aztán majd jól lesz.

- Ha befejezted az étkezést, mutatok valami érdekeset.– Az intrika a legjobb módja annak, hogy kíváncsi természetű pónik hamar befejezzék az étkezést. Ditzy egy szempillantás alatt kinyalta a fagylaltot a tányérból és tántorogva Max elé lépett.

- Köszönöm szépen. Úgy látszik Equestriában hagytam az uzsonnámat a költözéskor. – mosolygott szerényen a fiúra, szíve ellágyult a gyengédségtől. Most már megértette miért voltak még fehervárosi gazdag ficsúrok annyira oda értük, hogy pónikat vegyenek még az ő mércéjük szerint is sok pénzért. Nehéz aranyosabb lényeket találni, még akkor is, ha ezen

⁵ Oké, ezt lehet értelmesebben is leírhattam volna, de az oroszban is elég kusza lett, de azért érhető. Egy eredeti derpi szemeit úgy csinálják meg, hogy bandzsítsa, mégis lásson vele. Ez itt nem bandzsít, de nem lát rendesen.

igyekszel. De megígérte ennek az édes teremtménynek, hogy mutat neki valamit, így levette a falról a tükroét és elé térdelve eléje tartotta. Derpi értette mit akar tőle, így hunyorítva és olykor nagyokat pislogva nézett bele.

- Nem hiszek a szememnek... egyenesen állnak! – hökkent meg az örömtől és első alkalommal szökött fel a levegőbe. Bár nem vette figyelembe az alacsony mennyezetet, ezért egy „ó” felkiáltással visszapottyant a plafonról. Max tudta, hogy ez lesz így estében el tudta kapni a pegazust, de a törött tükör így is mehetett a kukába. – Ó, sajnálom, mindig minden összetörik körülöttem.

- Ugyan, ez egy marhaság. Majd veszek másikat. Nem vagyok én lány, nem halok bele, ha egy ideig nem láthatom a tükörképemet. - Megnyugtatóan mosolygott és talpra tette a pegazust. Nem hagyhatta takarítatlanul a szilánkokat: maga általában mezítláb mászkál otthon és a kis póni is megvághatja a talpát. Ami amennyire tudta, sokkal érzékenyebbek voltak, mint az igazi lovaknak.

A pegazus látva, hogy nem haragszik az ingatlan megrongálásáért a helyszínen vidáman ágaskodni kezdett, mert már korábban bemérte, hogy nincs a közelben valami könnyen törhető. Max nem szakította meg az örömét azzal, hogy porszívózni kezd, inkább egy csendes seprűt választott a takarításhoz. A törmelékbe bele söpörte a vederbe, majd felajánlotta a póninak, hogy másszon fel az ágyra, mint a szoba egyedüli nagyobb bútorára, amely elég tágas két ember számára, hogy megbeszéljék a pónival kapcsolatos kérdéseket.

Ditzy ecsetelni kezdte neki nagy örömeinek okait, amelyekről Max már úgyis tudott, de a forgatókönyv szerint, mindez új neki, szóval svédesen bólogatott, de amúgy is egyszerűen lehetetlen volt ellenállni azoknak a hatalmas kedvességtől és naivitástól sugárzó szemeknek.

- ... ráadásul itt már a szemeim is jól állnak. De a bal szemem egy kicsikét oldalra lát. – hogy ezt kiemelje a másik patájával letakarta a jobb szemét, majd elmélyülten forgolódott minden irányba, és elégedetten bólogatott. – Ez az. Amikor mind a két szememmel nézek, akkor minden megkettőződik, minél távolabb van a tárgy, annál inkább megsokszorozódik.

- Mindenképp kitalálunk erre valamit, Ditzy. Elviszlek az orvoshoz például. Addig is mesélj még, hogy hogy érzed magad. Az örömtias ábrázatodból úgy vélem jól, de akkor is.

A pegazus magába mélyedt, a szemeit forgatta és az állát dörgölte, mint aki erősen gondolkodik, ez a jelenet csak majdnem újabb cukiság rohamot váltott ki az emberből.

- Sokkalta jobban, mint amikor felébredtem. Csak enni és inni kellett, aztán minden baj elmúlt. Még egyszer köszönöm az ételt. – Hálásan mosolygott Maxre. - Hívhatsz Derpinek. Mindenki így hív, oly annyira, hogy már az igazi nevemet is majdnem elfelejtettem.

- Szóra sem érdemes. Ez a legkevesebb egy ilyen örömmel látott vendégnek. – A pegazus édesen pironkodott, de nem vitatkozott. – Ennyire tetszik a beceneved? Mármint a szemeid most már rendben vannak. – Max kényelmetlenül fészkelődött a helyén, rádöbbenve, hogy nem volt egészen korrekt, amit mondott. – Külsőleg legalábbis.

- Hát, nem mintha annyira örülnék neki, csak annyira megszoktam már. És egyáltalán nem a kancsalság miatt kaptam, hanem hogy folyton mindent összetörok vagy elrontok. – fülei a buksijához simultak és a patáival az ágytakarót gyúrogatta. – S mint látod, itt is ügyetlen vagyok. Szóval még mindig kiérdemlem ezt a becenevet.

Max egyáltalán nem szerette, amikor szomorúnak látja a pónit. Finoman megbökte az ujjával a kanca orrát, amiért kuncogást kapott jutalmul. Amikor ismét megismételte a póni játékosan mulatságos pofát vett fel és a nyelve kilógott a szájából. Ez annyira muris volt, hogy a férfi nem állta meg röhögés nélkül, és a térdeit kezdte csapkodni. Sikeresen vette a kitérő manővert a szomorú gondolatok elől: Max visszatért a társalgásukhoz.

- Tudod, valószínűleg azonnal ki kellett volna mondanom, de nagyon megijesztettél. – Derpi zavartan lesütötte a szemét, ismét kizökkentve Maxet a gondolataiból egy gyöngébb rohammal. – Izé...a mi világunkban az értelmes lények ruhát viselnek. Csak „különleges” barátok előtt... tudod, mire gondolok. – miközben a férfi beszélt a pegazusnak kezdett leesni tantusz. Ő teljesen mezítelenül ül most előtte. S bár a pegazus szemszögéből ezzel az égvilágon semmi probléma nem volt, mégis kissé zavarba jött és a szárnyaiba burkolódzva elfödte magát. De ezek nem voltak elegek, hogy teljes elfedjék a testét, helyette inkább csak bizonyos kényes pontokat csak még inkább kiemelte. A férfi tekintete elidőzött a pegazus kerek domborulatain. A fara nagyon erősen hasonlított egy formás női fenékre. A pegazus pedig még ülve sem tudta teljesen elrejteni a szépségét a srác tekintete elől. Max felállt, a helyéről, kivett egy tiszta, fehér pólót a szekrényből és a pegazusra húzta. Ami akkora volt rajta, hogy a pegazuson inkább hálóingnek nézett ki, de azonnal otthonosabbá és hangulatosabbá tette az ágrólszakadt jószágot. Elment egy ollóért, hogy hasadékot készítsen a pegazus szárnyainak.

- Köszönöm... ezúttal a pólót. Elég sokat vesződsz te velem.

- Figyelj, fejezd abba nekem a köszönömgetést. Összezavar. Azért segíték, mert szeretnék a barátod lenni, nem pedig, hogy dicsérgess. – Max arca egész egyszerűen nem volt hozzászokva, hogy ilyen rövid idő alatt ennyit mosolyogjon.

Egy ideig csak ott üldögéltek az ágyon és mindenféléről beszélgettek. A pegazus mesélt neki az Equestriai életéről. Mint kiderült nem minden volt annyira fenékgig tejfel, mint elvárná az ember. Mivel kétfalábassága miatt még csak egyetlen egy barátja sem volt még soha. Mivel kétfalábasság miatt még csak egyetlen barátja sem volt soha. Mármost a pónik szóbaálltak vele, de csak, mint szerencsétlen-hülyegyerekkel, nem pedig őszinte érdeklődéssel. Ki szeret olyan póni közelében lenni, ahol valami folyton folyvást balul sül el vagy tönkre teszi, ami a közelében van. Derpi ezt már megszokta, de mint minden póni, ő is barátokat akart magának. Ezért is kérte meg Celestia hercegnőt, hogy küldje őt ide. Már előre beletörődött, hogy valószínűleg valami udvariasságba csomagolt burkolt kifogással visszautasítja majd, utalva rá, hogy ő nem egészen egy prima nyersanyag egy e fajta kiküldetésre. De óriási megdöbbenésére a Hercegnő rábólintott. Így miután a tükörtónál elkészítette önnön másolatát – Derpi azt hitte, hogy maga az eredeti – át is költözött. Max egy kicsit szomorú lett Derpi háttértörténete miatt. Fogalma sem volt róla, hogy magányosan is lehet tengődni Equestria mesés és varázslatos világában. S bár jól tudta, hogy mindezt csak az OBT-sek találták ki a kanca számára, mesterséges emlék gyanánt, node akkor is! Szegény lány számára ezek valóságosak voltak s ezt valahogy undorítónak érezte. Tényleg nem írhattak volna neki valami boldogabb gyerekkort az OBT-nél? Kellemetlenül bizsergett a mellkasában az érzés, hogy a pegazust önön önzőségéből használja ki. Először is megmentette őt a feldolgozástól, ami jó dolog, de egy majdnem vak látássérült sorsára ítélte, ami pedig nem. Másodszorban pedig mi a jobb? Enyhe kényelmetlenséggel élni vagy egyáltalán nem

élni? Harmadrészt meg Derpi amúgy is ilyen szemekkel emlékszik az életére, szóval nem tök mindegy?

Most Maxen volt a sor, hogy meséljen magáról. Saját magát is meglepve vette észre mennyire is hasonló a kettejük története. Ő is végig egyedül volt: nem voltak barátai, csak ismerősei, akikkel időként beszélgettek. Az egyedüli lényegi különbség talán egy rövid romantikus kaland volt a középiskolában, ami után kiábrándult a női lakosság többségéből, mint személyekből.

Derpi figyelmesen hallgatta a történetét, időnként svédesen bólogatott és úgy vélte, hogy Celestia okkal vezette őt ő hozzá. Max csak mosolyogni tudott és még egy falatot oda kínált neki. Max még több pizzát rendelt magának, a póninak pedig salátát és pár doboz zefirt⁶. Másodpercre pontosan kerek tíz perccel később a futár már dörömbölt is az ajtón, iparkodva, hogy még az idő lejárta előtt eljusson az összes lakáshoz. A pegazus azonnal beledugta a kíváncsi orrát a pizzás dobozba, vonzotta az ismeretlen illat. A férfinak el kellett húzni előle a dobozt, mielőtt még valami helyrehozhatatlan történne. A sértődött arc miatt sietve elmagyarázta, hogy ezt egyáltalán nem irigységből, hanem az étel hozzávalói miatt tette. A kissé megdöbben póni sztoikusán elfogadta, hogy az emberek mindenevők és játékosan megígértette Maxel, hogy nem fogja őt megpróbálni megenni. Miután elsimították a kérdést, a férfi ment, hogy lefőzzön magának egy újabb adag kávé. Hirtelen ötlettől vezérelve megkínálta a pónit tejjel, amit a kávéjába akart önteni, hogy elnyomja kicsit az olcsóság ízét. A póni elfogadta, aztán a következő öt percben mindenki békében falatozott.

A pizzáját majszolva Max akaratlanul is újdonsült barátnőjét figyelte. A pegazus az ágy átellenes végében ült, falnak vetett háttal és evett. Ez a póz szinte teljesen emberinek hatott, ha nem számítjuk a pólója alól kikandikáló farkat. Derpi ugyan olyan ügyesen tartotta a kanalat a patájával, akár egy ember az ujjával, csak hogy nem tudta megfordítani. Max azonban tudta, hogy ezt a trükköt agyafűrt technológiájú erőterek okozzák, amelyek működése olyan szinten meghaladta az intellektusát, hogy inkább meg se próbálta értelmezni a működésüket. Technológia ide vagy oda, az egész teljesen természetesnek tűnik, mintha egész életében nem csinált volna mást, csak a patájával kanalizott volna. Fürkésző tekintetét észre sem véve a pegazus megigazította a válláról lehulló pólót. Ahogy magára vette a póni meglepően nőiesen kezdett kinézni benne. Ezt felismerve Max arra is rájött, hogy egy ágyban kelessz aludnia vele, ami kisebb lányos zavarba hozta. Derpit ez a létező legkevésbé sem zavarta, csak bólintva elfogadta a tényt. Bal szemével hunyorogva, hogy ne vétse el a salátás tálal, folytatta az étkezést.

- Derpi, itt nézlek, ahogy összevissza hunyorogsz... tényleg ennyire rossz?

A pegazus gondolkodott egy pillanatig, rágcsálva a salátát, aztán vállat vont, amitől a pólója ismét csak lecsúszott.

- Kényelmetlen, de jobb mintha folyton összekoszolnék mindent és mellé szurkálnék a villával.

Max újabb szúrást érzett valahol a lelke mélyén.

- Szerintem átmeneti megoldásként tehetnék rád egy szemkötött akkor. Tudod, mint a kalózkodnak.

⁶ Orosz pillecukor szerű édesség

Pegazus tudta, kik azok a kalózok és még azt is hogy hogyan néznek ki, így nem kellett sokáig magyarázkodni neki. Max megfelelő alkalmatosság után nézett, míg rá nem akadt egy ajándékból megmaradt fehér szalagra és az öltönye fehér válltömésére. A rég elfeledett érettségi relikvia ezen része tökéletesen passzolt, mivel megőrizte hajlott formáját, így nem akadályozta, hogy a póni nyitva tartsa alatta a szemét és pislogni is tudjon. Kisebb erőfeszítéssel a póni önállóan is fel-le tudta venni és nem is esett le róla minden fülmozdulatnál. Ennek a konstrukciónak az esztétikai értéke persze alulról nyaldosta a nullát, de nagyban megkönnyítette szerencsétlen póni életét. Az odakint menéshez azonban valami mást kelessz kitalálnia, de egyelőre még amúgy sem villoghat az emberek előtt a menő pegazusával.

Derpi mosolygott zavarában és fel-alá járkált a lakásban, hogy tesztelje a lehetőségeit. Kiderült, hogy a kötés egész tűrhetően pótolja a szeme hunyorgását, de így sem szabadult meg teljesen a problémától. Egy tárgy távolságának megsaccolásához mind a két szemére szüksége volt, különben a világ kilapult előtte. Természetesen eme kétdimenziós képről is sok mindent pontosan megtudott határozni pl., hogy valami patán belüli távolságra van-e, de a helyzetét csak ímmel-ámmal.

- Max, mit csináljak ez után? – a pónika befejezte a salátát, amit leöblített némi tejjel, amitől most jól látható fehér bajusza lett, amit Max rendkívül jópofának talált.

- Mármint?

- Hát, mit kezdjek magammal a továbbiakban? Menjek ki a nagyvilágba és szerezzek barátokat? Érted, vegyem fel az itteni ritmust? Utazgassak? Vegyem nyakamba a nagyvilágot? stb. – Derpi mélyen elgondolkodva vizsgálgatta a plafont, érezhetően került Max tekintetét, ami érthető volt, mivel félt feltenni a kérdést, de ez muszáj volt tisztába tenni.

- Dehogy, Derpi, maradj itt velem. A világunk törvényei szerint én vagyok a felelős érted. – A pegazus figyelmesen hallgatott, úgy tett, mintha még mindig a mennyezetet bámulná, de valójában oldalpillantást vetett a férfira. – Azért jöttél, hogy barátokat szerezz, igaz? Én szeretnék az egyik lenni. Persze ez nem öt percnél a kérdése, de nem is kell sietni. Töltsünk együtt minőségi időt, beszélgessünk, osszuk meg a gondolatainkat és hasonlók.

A póni megrándult és közelebb húzódott a férfihoz, de az megállította, kezét a mellkasának támasztva.

- Ne, várjál, hallgass ide. – mesélt neki a kegyetlen világuk könyörtelen valóságáról, komoly büntudata volt, amikor a forgatókönyv szerint hazudni a kellett dolgokról. De tudta, hogy az előkészített történet elmesélésével megkíméli szegény pónit a stressztől, és amúgy sem lett volna jó, egyből bedobni a mélyvízbe, gondolta, ad neki időt akklimatizálódni. Egyszer azt olvasta, hogy az EQ-s pónik egy beépített énvédelmi mechanizmussal rendelkeznek - mind azt hiszik, hogy az emberek itt át vannak verve. A pónik pedig valójában azért jöttek ide a Tükör Tavon keresztül, hogy megmentse az emberiséget azzal, hogy elhozzák a barátság eszméjét, az emberi kormány pedig szándékosan mesével etetik a városlakókat, hogy a pónik munkája a lehető legzökkenőmentesebben menjen. És szinte lehetetlen meggyőzni őket az ellenkezőjéről, ehhez ugyanis egy nagyon erős pszichés nyomásra vagy pedig egy speciális OBT által készített videóra, ami eltávolítja az igazság elfogadásának pszichikaiblokkját. Ameddig ez a blokk nem oldódik fel, a póni ugratásnak fogja venni, vagy egyszerűen hülyének nézi azt a barátját, aki az igazságról próbál beszélni

neki. Max egyelőre nem szeretne volna letesztelni ezt a szóbeszédet. Tudta, hogy az igaz barátság egy alapja az őszinteség, de mindennek megvan a maga helye és ideje, egyelőre csak mind a ketten csak depisek lennének tőle. Sőt, akár örülethez vagy öngyilkossághoz is vezethet.

Közben Derpinek is megvolt a maga véleménye ezzel kapcsolatban. Ahogy Max várta a póni beleegyezett, hogy idomulni fog a helyi törvényekhez és a tulajdona lesz, feltéve, hogyha a barátja akar lenni. Max ezen elmorfondírozott. Mi történne, ha feszegetni kezdené a határokat? De inkább nem kísértette a szerencsáját, és egy patapacsival megpecsételték a megállapodást, ami újabb mosolyt csalt a férfi arcára. Aztán a szürke pegazus végül oda férközött hozzá és hálásan megölelte, szalma sárga sörényével csiklandozta az orrát. Max aztán elfintorodott az áporodott szagtól, a szaga is olyan volt, mintha végig mászott volna egy isten tudja milyen portál tapon, ő pedig végig cipelte a fél városon, szóval ildomos volna lefürödni különben be nem engedi a takaró alá az hétszentség. A srác bevitte a pegazus a lakás egyetlen külön helységébe: a fürdőszobába. Megnyitotta a csapot, megmutatta neki a használatát és hogy merre találja a hipoallergén szappant és sampont, aztán ott hagyta, hadd tegye a póni a dolgát, és élvezze ki a forró fürdőt.

Miközben a fröcsögő víz és a vidám dallam szűrődtek ki a fürdőszobából Maxnek volt ideje egyedül lenni a gondolataival. Már is érezte mennyire drasztikusan is megváltozott az életképe. Nem lesz több sivár magány, sem hosszú, értelmetlen, öncélú lézengés a virtuálistérben, amelyek ezidáig kitették az élete jelentős részét. Most végre lesz valakivel esténként váltani pár jó szót, játszani, viccelődni, filmeket nézni, aztán később ki is lehet majd vinni. Magyarul lesz kivel együtt lógnia végre, ahogy az átlagemberek mondják. A tény, hogy a helyzet számos új kihívást is magával fog hozni nem rémítették meg Maxet. Bezony: többet kelessz költenie kajára, ruhára meg egyebekre, de a főnök, már úgymint belengette, hogy Maxnek ideje volna már több pénzzel járó projekteket is csinálnia, mint az avatárok. Ezedig Maxet nem különösebben izgatta, hogy többet keressen, sokkalta jobban zavarta, ha valami miatt megváltozik a rugalmas munkaideje. De ez most megváltozott.

A vízcsobogás abba maradt és pár perc múlva Derpi megjelent a fürdő ajtajában. A sörénye és a farka kócos volt: a fésű túl vékony volt ahhoz, hogy rendesen tudja használni a patájával. A pegazus kérlelő arckifejezéssel meredt Maxre? Ki tudna nemet munka egy ilyen aranyosságnak? A puha, selymes haj fésülése meglepően kellemes volt, még sajnálata is Derpinek nincs annyira dús lóbonca, mint Fluttershy-nak vagy Rarity-nek.

Lefekvéshez készülődve beszélgettek még kicsit, de a férfi azon gondolkodott, hogyan is kéne aludni. Az ágy adottságait figyelembe véve most vagy ölelje magához, vagy próbáljanak meg gyufa módjára egymás mellett aludni? Hogyan ne hozza zavarba a pegazust, aki még ehhez nincs hozzászokva? Végére is egy lány, attól még hogy szőrös. De az intelligens probléma megoldja magát, ugyanis Derpi maga nyomta magát a hátának. Úgy látszik ez a legtermészetesebb módja annak, hogy egy ágyban aludjanak. Valószínűleg igaza is van – mi értelme olyan ember beengedni az ágyadba, akiben annyira se bízol, hogy megöleld? Kétségeit félretéve magához ölelte a békésen horkoló pegazust s eszébe jutott, hogy még nem számolt be Palinak milyen jól végződött a seft. Üzenetet küldött neki, majd messzire hajította a kommunikátort és álomba merült.

Pali viszont pont a virtuálisgépében volt, elolvasta az üzenetet és elégedetten bólogatott. Biztos volt a választásában és kétségei se voltak afelől, hogy a fiú jól fog vigyázni a hibás pónira. A fiatal németnek jó ösztöne volt az emberekhez. Ha nem lett volna annyira kicsinyes, könnyedén lehetett volna valamelyik brónitársaságnak is a vezetője, de egyszerűen hidegen hagyta a dolog, mivel elkerülhetetlenül sok szervezéssel és macerával járt volna.

Most lám mégis valami hasonlót tesz. Igaz, teljesen saját elhatározásból, de nem élvezve ettől jobban.

- Mégis, ragaszkodom hozzá, hogy ez az ügylet valahogy ellenőrizve legyen. Ez így nem mehet tovább. Egy, ez így egyszerűen erkölcstelen. Kettő, mind harcolni fognak. A brónik többsége az enyhébb fehérlovagok álláspontját követi. – Pál kuncogott. Mindig is mulatságosnak találta ezeket a múlt századi kifejezéseket. – Egy szemernyi kisebbség az, aki szerint nincs baj a romantikus kapcsolatokkal. S ott van még egy másik részük, akiket számba se lehet venni; akik nem jönnek sehova se, nem mondanak senkinek se semmit és egyszerűen csak megrontják a szintetikusokat.

Az aktivista beszélgetőtársa, Glen, aki szemközt ült egy mély karosszékből, hajazva régi politikai személyekről készült portrékon láthatóakra, figyelmesen hallgatott. Humorosnak találta, hogy Pál éppen ő hozzá fordul a problémájával.

- Beszélj velük te magad. Szervezz össze egy ülést, tűz ki napirendi kérdést.

Pál arca eltorzult még a gondolattól is.

- Ez egy tömeg. Nem lesz itt semmiféle vita, a tömeg lenyomja az benne lévő egyéneket. S nincs is hatalmam rájuk. Egyes egyedül neked van elegendő hatalmad egy ilyen kérdés felvetésére.

- S mégis mit vársz tőlem? A következő brónuláson csóváljam a fejem, hogy: „Ejnye, ejnye ne csapkod már az pónid fenekét, illetlenség!”?

- Te szervezed ezeket a találkozókat. Határoz meg egy szabályt: cloppereknek tilos a bemenet.

- Nem lesz sok belőle. Akiket ti aberrált csodabogaraknak gondoltok, egyszerűen moderálni fogják magukat. – Glen elgondolkodva dörgölte az állát. – S mi a baj azzal, ha egyszerűen ott vannak az összejöveteleken? Kit izgat, hogy mit csinálnak az ágyban?

Pál felkacagott.

- Jaja, ezzel nincs is bajom vagy beleszólásom. Nem véletlenül tették erre kompatibilissé a szintetikusokat. Még a félénk Fluttershy is beleszerethet valakibe és élvezheti vele a szexet. De ezek az „erkölcscsőszök” a fejükbe vették, hogy ez a tiszta és makulátlan pónik megcsúfolása. Idióták, de mit lehet velük csinálni? A pónik persze sokkalta naivabbak, mint az emberek, így készültek, de semmi emberi nem idegen tőlük. – Egy pillanatra elhallgatott, belefeledkezett a gondolataiba, láthatóan valami vele megesett történet jutott az eszébe. Hirtelen visszavéve szót tovább folytatta: - Röviden: mindenki nagyon okosnak tartja magát, hogy ő beza tudja mit hogyan kell csinálni, különösen másoknak. És ezt életküldetésüknek is tartják, hogy megmondják másoknak hogyan kell élniük. És a mi rajongóibázisunk történetesen ezen fehér lovagok nézőpontját felé hajlik. És itt még csak nem is olyanokról beszélünk, hogy háborodott perverzek válogatás nélkül pónikat erőszakolnak

meg vagy csinálnak belőlük szex rabszolgát. Nem láttunk ilyeneket. S az tény, hogy az efféle viták mindig elmérgesednek. A vita hevében az is csak idő kérdése mikor kezdik el egymás arcát ütni. Akárhogy is de ennek a helyzetnek előbb vagy utóbb, de egy napon tragikus vége lesz. Tehát, amit akarok, az a fehér lovagok és a klopperek kettéválasztása. Hogy ne fajuljon büntető kategóriáig a dolog. Mindenki éljen úgy ahogy akar és ne avatkozzon bele a másik dolgába. Szó szerint nincs jogunk beleszólni mit művelnek az emberek a szintetikusaikkal.

Glentet gondolkodóba ejtették ezek. Egy szórakoztatóközponti lánc tulajdonos fiaként kitanulta, hogy a rendezvény és a szórakoztató eseményekben meglássa, amikor a maga javára fordíthatja őket. De egészen eddig a pillanatig, úgy tekintett erre az egész bróni esemény szervezésekre, mint egyszerű hobbi. Részben, mivel maga is a szubkultúrához tartozott, részben pedig csak a változatosság kedvéért. Tudjátok, nincs pihentetőbb a mesterség váltásnál. De az infantilis brónik mindinkább kezdtek az idegeire menni a bohóckodásaikkal. Ki hallott már olyat, hogy mesefigurák erkölcsét próbálják beleerőltetni valós emberekbe?

- Rendben van. Végig gondolom a dolgot mit is lehetne tenni.

Kezet fogtak és elhagyták a virtuális teret.

3. fejezet

Max úgy ébredt, hogy egyáltalán nem emlékezett rá, hol is van, melyik nap és úgy általában mi is történik. Ez történik, ha hosszú ébrenlét után végre lefekszik az ember. Zúgott a feje, szétfolytak a gondolatai, meleg, szipogó érzés érzett az oldalán. A férfi kinyitotta a szemét és meglátta a szalma sörényű alvó pónit s minden a helyére került. Lelkileg átkozta magát és megígértette magával, hogy több napig egymás után nem szed többé stimulánsokat, majd pedig megpróbált visszaaludni, de a ficákolása felébresztette a pegazust.

Derpi aranyosan nyújtózkodott, úgy akár egy macska, farát pedig egyenesen Max reggeli merevedésének lökte. Természetesen azonnal visszahúzódott, de a kíváncsi póni azonnal kérdésekkel kezdte bombázni a srácot. Kisebb előadást kellett neki tartani az emberi test működéséről, amitől bájosan kipirult az arca. Miután kölcsönösen elnézést kértek a másiktól, Max realizálta magában, hogy most már nem fog tudni visszaaludni.

Reggeli közben elmesélte Derpinek az aznapi terveit: elmegy a boltba ruhákért a póninak, élelmet pótolni és egyéb apróságokat beszerezni, amelyek egy patás barát kényelmes életéhez szükségesek. Hogy addig is ne unatkozzon, előásott a szekrény mélyéről egy digitális kivetítőt, amit felhasználatlanság hiányában süllyesztett oda évekkal ezelőtt. Ezen aztán benyomott neki néhány filmet, amelyek segítségével a póni jobban megértheti a világot. Derpit jobban érdekelte maga a kivetítő, mint a film, de miután eljátszadozott a patájával kivetített képen, leült és végignézte a dokumentumfilmet és csak annyit kért tőle, hogy ne maradjon el túl sokáig. Max már a kijáratnál visszafordult és a szürke pegazusra nézett, akit teljesen magába szippantott a film. Olyan feszülten figyelt, hogy a füleit is hegyezte, ami több mint vicces volt.

Annak ellenére, hogy Max általában mindig rossz hangulatban ébred és csak egy csendőr razzia lenne képes rávenni erre ebéd előtt, ma a lelke dalolászott, ahogy elindult bevásárolni.

Első útja a Hasbro márkaboltba vitte, ahol a póni ruhákat árulták. Egy egyszerű tornaruha ára feszült idegességet ébresztette a tervezőben. Csak egyetlen egy ruhára volt pénze, még eggyel már a kártyája hitelkeretét is meghaladná. Belátta, hogy gyorsabban kelessz extra bevétel után néznie, mint szeretne volna. De bármennyire is drága a póni gardrób, nélkülözhetetlen volt. Persze kínosan érintette, hogy nem engedhette meg magának minden szükséges alkalomra valamilyen ruhát Derpinek, de a srác mégis reménykedett benne, hogy a pegazus meg fogja érteni a helyzetét. Végére is ő nem egy Rarity, hogy ekkora feneket kerítsen a ruháknak.

Max így vigasztalagatta magát, ismét megfelezve bankszámláját. A Hasbro átkozott monopóliuma lehetővé tette számukra, hogy annyit kérjenek, amennyit csak akarnak. A gálaruhák árai pedig pofátlanul magasak voltak, annak fényében is, hogy a vak is látta, hogy gépek szabták őket és hót szintetikus az egész. Nos, majd a gigamarketben, megvesz inkább minden mást amire szüksége van...

A film pár óra múlva véget ért. A pegazus sok kérdésére választ adott, de még többeket is szült. Miért volt ennyi háború az emberiség történelmében? Mindegyikről elhangzott néhány szó, de az okok maguk nem igen estek szóba. Mi lehetett ekkora horderejű, hogy nem lehetett tárgyalással megoldani? A csikóknak náluk a történelem órán egyetlen háborúról meséltek, amely olyan idős volt, mint maga a világ és a póni faj egységesítéséért zajlott. Azóta minden viszonylag békességben zajlott Nightmare Moon kalandját leszámítva. De ez nem volt testvérháborúnak tekinthető, inkább csak az egyik mágikus hercegnő megőrült.

Derpi az ágyon feküdt, lábai és szárnyai minden irányba kitérve. Világossá vált számára, hogy az emberek sokkalta jobban különböznek a póniktól, mint azt eleinte gondolta. Pl. állandóan ruhát viselnek. Bár azt felfogta, hogy nekik hideg lenne odakint ruha nélkül az utcán. De minek ezt otthon is csinálni? Fura. Bár a reggeli kínos afférja Maxel valamennyi magyarázattal szolgált a számára.

Ahogy újdonsült barátja eszébe jutott, örült, hogy milyen szerencséje volt, hogy pont nála kötött ki. Ő nem bántotta az ügyetlenségéért és a barátságát sem utasította vissza. És vice versa. Gondoskodik is róla. Még ez a röhejes szemtapasz is boldogsággal töltötte el. Mert bár abból készült, ami éppen kéznél volt, mégis azt mutatja, mennyire gondol rá. A pegazus, aki egyáltalán nem szokott hozzá ehhez, szokatlanul megilletődve érezte magát.

Hirtelen lelkiismeret furdalása lett. Max pont most is éppen azzal van elfoglalva, hogy neki segítsen beilleszkedni, amíg ő itt mereszti a seggét. A filmből többek között azt is megtanulta, hogy egy ember lakhelye normális körülmények között nem igazán így néz ki. Retkes ruhák egy rakáson a sarokba dobálva. Üres pizzásdobozok tornyairól is megtanulta, hogy nem bizarr szobrászati műalkotások. Bár arról lövése sem volt, mit kezdjen a sok kartonpapírral, azt pontosan tudta, mit kell csinálni a szennyes ruhával.

A bevásárlás majd három órát vett igénybe. A Hasbro márkabolt távoli elhelyezkedési miatt sok ideje az utazással ment el. Samponokkal, törölközővel, lókefével és mindenféle lósággal, amelyekre új cimborájának szüksége lesz. A megrakott szatyrok csak úgy himbálóztak róla. Bánta már, mint a francot, hogy túl lusta volt többször fordulni inkább. Murphy törvénye szerint, pont most illet belefutnia minden létező ismerősebe, akik mind gyanítani kezdték, hogy barátnője van. A több milliárdos Gigapoliszban azért ez nem lett volna ennyire evidens. Még a szomszédjait sem látta csak havonta egyszer. De ebben azaz ellenszenv is közrejátszhat, amit a lakás elhagyása jelent számára.

A lakásba lépve észrevette, hogy a pegazus nem jön ki eléje és alapláron sehol se volt. De a fürdőszobából áradó fröcsögés és elégedett dudorászást hallatszott.

- Bejöhetek? – nem akarta kényszeresen találni az elégedetten fröcsögő és dudorászó pónit, egy ennyire kényes helyiségben, szóval inkább megkérdezte. Válaszul csak még enigmatikusabb kuncogást kapott, melyet sejtelmesen szomorú sóhajtás követett.

- Gyere be, épp serénykedek...

Benyitva magával ragadóan csodálatos látvány tárult az érdeklődő fickó szemei elé: a fürdőkádból kimagasodó habhegyből a pegazus szomorú feje meredt rá. Annyi volt a hab, hogy még a fürdőkád körüli teret is Havasalföldé változtatta. Úgy látszik a fiú fejéről olyan szinten rít a tanácstalanság, hogy a pegazus fakultatív magyarázkodásba kezdett:

- Segíteni akartam azzal, hogy kitakarítom a lakást. Úgy döntöttem a ruhákkal kezdem. Bedobtam őket a fürdőkádba. Beáztattam őket, szórtam rájuk a mosóporból, és neki kezdtem mosni... aztán a hab elkezdett burjánzani. Úgy látszik túl sokat használtam... látod, mondtam neked, körülöttem minden balul sül el... bocsáss meg, kérlek...

Amikor a srác felfogta, hogy mi történt, kétrét görnyedt a nevetéstől. Sokáig nevetett, valahányszor a habok közül kibámuló pegazus fejére nézett újult erőre kapott a jó kedve. Derpi rájött, hogy a férfi nem haragszik rá, megrázta a fejét és megpróbált kiszállni a csúszós kádból. Max megragadta a pónit a hóna alatt és lerakta a földre. Bár a póni pucér volt, de annyi hab borította, hogy nem volt miért szégyellnie magát.

- Derpi, csodálatos vagy. Sok mindenre számítottam, de erre nem; Max tenyerével törölgette a szeméből a könnyeket, próbálva odafigyelni, hogy ne mosóhabozza össze. Meglepő módon a póni szemét elkerülte a hab, miközben a fürdőkádban taposott. – Ne félj, kicsit sem haragszom rád, épp ellenkezőleg. Köszönöm a segítőkészségedet, de van egy mosógépem. Ott ní a sarokban. Csak lustaságból hagyom így felhalmozódni a ruhákat.

A megbékélés jeléül átölelte a kancát, lerázta magáról a fehérhabot és neki állt feltakarítani a rendetlenséget. Leeresztette a vizet és bevágta a vizesruhát a gépbe, majd az ellenállást nem tanúsító pónit betelerelte a kádba, hogy lecsutakolja. Igyekezett nem oda nézni, mert a vízfolyás kíméletlenül megsemmisítette az eddig szemérmes varázsoló hab fátlyolt. Ráhúzta a függönyt, a pironkodó pónit pedig a zuhanyrózsa alatt hagyta, addig ő feltörölte a padlót. Majd hozta a vásárolt felöltőt és lókefét.

Tizenöt perc babrálás után Derpi mérgesen motyogva jött ki a fürdőből, szidalmazva a hülye földi szokásokat. Fintorgása ellenére csodálatosan nézett ki – nedves, de szépen fésült sörénnyel és farokkal, vadiúj szürke felöltőben.

- Nem untatlak még a bénázásaimmal? – a pegazus bűnbánó tekintettel bámult a vigyorgó férfira.

- Nem, nem, minden oké. Nem bocsánatoskodj már folyton. Nem is műveltél még semmi igazán rosszat.

- Nem tudok szabadulni attól az érzéstől, hogy egy négy ballábas szürke paci vagyok, akinek bármi kerül is a patájába az szétesik. A körülöttem lévők pedig mind csalódottan és lesajnálóan ingatják a fejüket. – a póni halkán zokogni kezdett, a pali pedig úgy érezte most nem hagyhatja ezt figyelmen kívül. Átkarolta a szerencsétlen pegazust a nyaka körül, csicsítóan simogatta a sörényét, érezte a sampon szagát, amit vett neki.

- Lehet, hogy ez korábban így volt az Equestriádban, nem tudom. De itt, az én házamban, semmi ilyesmi nincs. Nem tartalak ügyetlen istencsapásának és nem bánom, hogy magamhoz vettelek – nézett a lány szemébe. És nem is fogom megbánni, bízz bennem. Sokkal többet adsz te nekem, mint azt el tudnád képzelni. Még csak egy napja bukkantál fel az életemben és az máris megszűnt szürkének és unalmasnak lenni. Amilyen az elmúlt hús

évben volt. Mintha visszatértem volna a gyerekkoromban, minden csupa boldogság és öröm. Tehát ne szórd itt hamut a fejedre, minden ballépésnél.

- Köszönöm. Sokat jelent ez nekem... - Derpincs a férfi vállára hajtotta a fejét és úgy hangzott, mint aki sírni készül.

- Hé, hagyd abba itt a vízduzzasztást – Max ismét eltávolodott a pegazustól, hogy a szemébe nézhessen. Az mosolyogva nyaldosta a könnyeit és megígérte, hogy abbahagyja. Miután Max megelőzte, hogy elázzon a lakás, javasolta, hogy pakolják ki, amiket bevásárolt és ebédeljenek.

Ebédre Derpi egy fej káposztát választott, amelyet meglehetősen gyorsan különálló levelekre szedett és közösen elfogyasztották. Arra a kérdésre, hogy miért nem evett a mályvacukorból is a pegazus kipirult arccal csak annyit mondott, hogy a léha életmódtól és a sok mályvacukortól meg fog nőni a popsija. Magyarul diétázik. A férfi fején végigfutott a gondolat, hogy a póni ugyanúgy szeretne szépen kinézni, mint minden lány. Nos, már tudta, hogyan lehet a pegazus kedvében járni, ha szomorú.

Erdei hangokkal a háttérben a srác felmászott az ágyra, ideje volt nagyobb sebességre kapcsolni a dolgokat Derpivel. Hogy felkészüljön az élet realitására.

- Te Derpi, szeretnéd látni a várost?

A pegazus egy pillanatra elgondolkodott, az állát kezdte elmélyülten dörzsölgetni. Úgy látszik ez valami beállított gesztus nála.

- Nem, nem igazán. Láttam eleget abban a filmben: unalmas, szürke épületek, emberek az utcán, autók a mindenhol. Mégis kit érdekel ez? Kegyelmeddel mondom, nekem nincsen ott semmi dolgom. Rám taposnak vagy nekimegyek valaminek, mondjuk egy autónak. Fent is meg lent is.

- Siklóknak, igen. Tudod, nem gondoltam bele, hogy ennyi veszély fog fenyegetni téged. Inkább attól féltem, hogy valami ember fog téged bántani, mondjuk elrabol vagy ilyesmi. – A pegazus térdei remegni kezdtek ezek hallatán.

- Ne-e-em köszönöm. Inkább maradok itten nálad, ameddig... rám nem unsz.

- Mondtam már, hogy nem fogok. Erre a napra legyen már elég a kisebbségi komplexusból – és kinyúló kezével összeborzolta a pegazus sörényét, ami válaszul horkantott egyet. – Nem képzeltem volna, hogy ennyire depressziós vagy.

- Nem arról van szó, hogy depressziós lennék, de megszoktam már, hogy mások isten csapásának tartanak és már előre készen állók a távozásra. – tárta szét a patáját a póni, bűnbánó mosollyal kísérve a gesztust. – De dolgozom rajta.

Max az ökölbe szorított kezét nyújtotta felé, mire a pegazus belecsapott ettől mindketten felvidultak.

- Látod mennyit mosolygok? Korábban ez legjobb esetben is csak pár naponta egyszer volt. Szóval próbálj meg arra gondolni, hogy mennyi jókedélyt adsz nekem, nem pedig problémát. De térjünk vissza a témánkra. Megígérem, hogy elviszlek valafelé mondjuk túrázni, vagy csak sétálni és mellettem biztonságban leszel. De nem most azonnal, valamivel később. Hogy tetszik?

- Oké. Én nem sietek kimenni.

- Még egy kérdés. A mi világunkban a pénz az úr. A terminálnál ülve szerzek belőle. Így az idő nagy részében melletted leszek fizikailag, de van, hogy közben elfoglalt leszek. Talán még többször is hisz már ketten vagyunk. Meg ne próbálj ezért bocsánatot kérni, már mondtam, hogy ez boldoggá tesz – a száját már félig kitaró pegazus csak bólintott. – Találsz magadnak elfoglaltságot, amíg én dolgozom?

- Hát, Equestriában postás voltam, mikor nem akkor elvonultam valahova és a semmibe révedtem. Nem tudom, hogy voltak e nekem egyáltalán hobbijaim... de csak találok valami érdekeset a világodban.

- A közeljövőt annak szenteljük, hogy beletanulj a világomba. Kultúrtörténet, filmek, művészet, irodalom. Majd találsz magadnak valami kedvedre valót.

- Ja, persze, miért ne? Ha nem is találok semmit, a tanulás már önmagában is valami tevékenység.

Így megállapodtak. Max betöltött neki egy sor dokumentumfilmet, aztán felhívta a főnökét. Szokás szerint nem fogadta azonnal a hívást, ha látta, hogy az valamelyik alkalmazottja. Ezzel demonstrálva önnön fontosságát.

- Mi van, Maxikém, hallgatlak – Maxet teljesen levitte az életről a főnökének ezen modora, ahogy a szolid megvetéssel piszkálódik az alkalmazottai nevével, de nem volt mit tenni.

- Szemjon Valerianovics, helló. Emlékszel pár hónappal ezelőtt mondtad nekem, hogy kezdjek már el nagymegrendeléseket vállalni a szokásos kis dolgok helyet.

A túlsúlyos emberek által kiadott elégedett gúnyos kuncogás szűrődött át a telefonon.

- Emlékszem Maxikém, emlékszem. S te emlékszel arra, hogy a „vonat nem vár!” ? Pedig külön személyesen a lelkedre kötöttem! Te tényleg azt hitted, hogy a projekt itt fog parkolni, amíg te méltóztatsz azt elfogadni? Máshol landolt az ajánlat. Ne hibáztass, öreg barátom, de ilyen az üzlet.

Max lélekben számolt az események ilyen fordulatával, de mégis csalódottnak érezte magát. Pár percig még udvariasan hallgatta a főnöke povedálását, majd elkészönt és számba vette további lehetőségeit.

Ha semmit sem teszek, akkor a jelenlegi bevételem egy darabig még elég lehet. Egészen addig, míg valami olyan orbitálisat nem kell vásárolnia, mint egy csomag szalvéta. De kell a ruha és magának sem ártana, ha frissítené a ruhatárát. Plusz, tartalékalap előre nem látható kiadásokra. Mi van, ha Derpi megbetegszik? Kétséges, hogy a kezelése ezer kölcsönnél kevesebbe kerülne.

A festészetről szóló filmet lelkesen néző pegazusra pillantva ráébredt, hogy semmiféle kellemetlenséget vagy macerát nem érzett a póni iránt az életébe, inkább üzletszerű nyugalom és tettekre készség szállta meg. Korábban ilyenkor csak irritációt érzett volna: behatolást a személyes életterébe, a komfortjába, sérül a megszokott életmódja. Max nem igazán szerette magát mizantrópnak titulálni, de egy olyan világban, ahol mindenki magáért van, nehéz másképpen viselkedni. A póninak azonban, amelyet kezdetben fénysugárként fogadott a sötét

hétköznapi bevilágítására, még a fürdőszobában végzett habászási bűncselekménye se tudta kihozni a sodrából. Részben mert segíteni akart, részben meg mert végtére is mégis csak egy hűsvér equestriai póni.

Max gondolatainak alanya a fal előtt ült, amelyet megvilágított a projektor és szorgalmasan szívta magába az információt, nem is sejtve, miféle gondolatok sarjadtak újdonsült barátja fejében. A nagy különbség a póni és az ember között a sok jól körülhatárolható apró és önkéntelen reflex mozdulatok voltak, amelyek elárulták a póni hangulatát. Az állandó fülmozgások, lábak és a farok mozgása – ha megtanulod olvasni őket, kérdés nélkül megtudhatod a pegazus hangulatát.

A pegazus szemlélése azonban nem oldja meg a problémákat. Max visszafordult a terminálhoz. Számításba vette a lehetőségeit: azzal nem fog sokat keresni, ha a meghagyott megrendeléseinek dolgozik – nem tartozott azok közé a feltört, trendi tervezők közé, akiknél hegyben állnak a megrendelések. De a maszekolás az mindig rendben van. Próbáljon meg egy jobban fizető melót találni? Vagy próbáljon meg a meglévőn belül jobban bevágódni a főnökénél? De egy dolog azonban biztos, nem fog a mostaninál ugrálni, amíg meg nincs valami biztos másik, különben gyorsan kellemetlen helyen találhatja magát. Lehet nincs is jó megoldás a rövidtávú jövőre nézve.

A tervező átkutatta az állásajánlatokat, de mind csak a jelenleginél alacsonyabb fizetést kínált volna. Mit lehet tenni? Nagy a verseny. Félóra keresgélés után még mindig nem talált semmi vonzót: Max rájött, hogy így nem fog menni semmire. Képtelen lesz körbe érdeklődni a barátainál lehetőségek után. Ezek után megkérdezte a pónit szüksége van-e valamire, mivel egy kis időre most benne lesz a virtuális gépben és utána már bajos lesz oda kiáltani neki, a póni válaszul csak annyit mondott, hogy ne is aggódjon ő miatta.

Glen fel-alá járkált a kibertérben lévő privát irodájában, legutóbbi beszélgetőtársa újbóli felbukkanását várva. Nem mintha késésben lett volna, a virtuálistérben nincsenek forgalmi dugok vagy távolságok. Csupán arról volt szó, hogy a fiatal üzletember szeretett előre ráhangolódni a beszélgetésre, átgondolni a kíváncsú viselkedést és lehetséges előreláthatóan felmerülő lehetőségeket. Az efféle előrelátás lehetővé tette számára, hogy szinte minden fordulatra felkészüljön és még az ilyen ártatlan beszélgetések során sem hagyta ki a gyakorlás lehetőségét.

- Ketrebe zárt tigris készülsz eljátszani? – Pál teljesen némán jelent meg, ami a virtuális térben nem volt szokatlan dolog. – Beszélni akartál.

- Gondolkoztam a brónik szétválasztásával kapcsolatos elképzeléseiden. Sem az összejöveteleken, sem pedig azon kívül sem írhatjuk elő számukra mit csináljanak. De különféle szakirodalmat olvasva eszembe ötlött egy érdekes ötlet a múltból. Klubok. És itt most nem egy rakás révületben táncoló drogosról beszélek, hanem még az internet megjelenése előtt virágkorukat élő, érdeklődések köré épülő közösségekről.

- S mi volna az értelme? Ugyan ezek megvannak a virtuálisvilágban is.

Glen elégedetten mosolygott.

- Igaz. De egy virtuális közösségben ezt nem veszik annyira komolyan. Nézd csak meg azokat, akik legalább hébe-hóba eljárnak az összejöveleteinkre. Szinte keménymagnak számítanak. Most képzeld el, hogy ezt az egész rendszert átköltöztetjük a valóvilágban, fizetőssé tesszük a tagságot, bár alacsony díjszabással, bevezetünk egy rangrendszert – minél aktívabb vagy, annál magasabb lesz a rangod, és azzal együtt a kiváltságaid. Nos, másik végről viszont, felmerül a pénzbírság és az egész klubból való kizárás.

- Miért tegyük fizetőssé a tagságot? Nem ijesztené el a brónik többségét? Nem egy gazdag rajongói kör?

- Mégis mi a francért kellenének neked azok, akiknek egy fillér sincs a zsebükben? Emlékezz csak vissza, hogy miért is kezdted el ezt az egészet. Hogy megelőzzük a szintitulajdonosok magánéletébe való beavatkozást, és hogy elkerüljük az összejövetelenek kialakuló hepciáskodást. Ez minden. Szó sincs itt arról, hogy az ebből egy rajzfilm sorozat közönséges bolondjainak bármiféle haszna származna. Akik eddig is csak virtuálisgépeikben ültek, azok ott is fognak maradni. A fizetett tagság pedig egy pszichológia csel, hogy a tagság elvesztése nem kívánatos legyen. Mert bár az össze inkább jelképes, lélektanilag mégis kellemetlen lennek az elvesztése. Plusz, valamiből fizetni kell a bérleti díját meg egyéb dolgokat.

Pál kissé zavarban volt a szűklátókörűsége miatt, de összességében egyértelműen tetszett neki ez az elképzelés.

- Na szóval! Két klub megnyitását tervezem: a „Palota” a paladinoknak, „Pajkos Póni” a kloppereknek s ezek nem csak különböző frakciók tekintetében, de működési szabályzatukat tekintve is eltérően funkcionálnak majd. Merev válogatás a „Palotában”, szinte ingyenes belépés a „Pajkos Póniba”. A fehérlovagoknak elitnek kell érezniük magukat, akik szigorú rostán esnek át, hogy a klubtagság kiváltság legyen. Akkor nem nagyon fogja érdekelni őket azok, akik nem jutottak be a „Kastélyba”. Természetesen hoznak oda magukkal vendégeket, de a klubtaggá csak próbák útján válhat valaki. A Pajkos Póni esetében ez másképp lesz. Nincsenek szigorú szabályok s minden megengedett. Majdnem minden.

- Azt ugye vágod, hogy így bevonzod magadhoz a keményvonalas perverzeket? – a német elégedetlenül nézett a beszélgetőtársára. – S te most találkozóhelyet akarsz nekik összehozni?

- Ez szükségszerűség. Szimpla számítás. Érted, mi a gond? Akik egyszerűen csak intimitásra vágnak a pónijaikkal azoknak az égvilágon semmi szükségük sincsen ehhez összejöveletekre és klubokra. Csak vannak maguknak. Igen, néha eljönnek a konokra, de csak, hogy a póni barátaik találkozhassanak a póni barátaikkal. Sőt, ismerek olyanokat, akik egyenesen utálnak megjelenni ezeken a találkozókön. A mi kis fehérlovagjaink, akik egyfolytában arról üvöltöznek, hogy mennyire igazak és hogy ők az okosak, valóban szörnyen képmutatók, és minden ideáljuk mindig csak a másik emberre vonatkozik. Ezek az emberek eleven-rajzfilmfiguraként viszonyulnak a szintetikusaihoz, nem pedig egy élő egyénként. Szerencsájukra, ehhez asszisztál is nekik a mindenpóni fejébe rótt sztoj-szkript. Ameddig ezt el nem távolítod, addig képtelen lesz egy személyt romantika tárgyának tekinteni. – Glen elkuncogta magát. – Ezek a személyek, még ha nincsenek is igazándiból sokan, de a leghangosabbak, és ők riasztják el a, mondjuk úgy, „kulturált kloppereket”. És szokványos baráti csoportokba verődnek. Hasonló a hasonlóknak örül. És mindenki boldog és elégedett.

Nézd, nem kell itt mindenkinek kitüntetett figyelem és igazolás a hülyeségükre. Sokaknak egyszerű barátság és kellemes környezet kommunikációra éppen elég.

Pál egyetértően biccentett a halottakra. Valójában azok, akikért mindezt elkezdte, két szék között a földre ülnek. Plusz, a Palota fehérlovagjainak most már valódi ellenségképük lesz a Pajkos Póni árnyékában ülők személyében. A hétköznapi emberek, akik kapcsolatot szeretnének egy pónival, pedig nyugodtak lehetnek anélkül, hogy félniük kéne az üldöztetéstől.

- Oké, tetszik az ötlet. Mi lenne benne dolgom?

- Csak apróságok – mosolygott szélesen az üzletember. – Ismered azt a mondást, hogy minden jó cselekedet elnyeri méltó büntetését? Most ezt magad is megtanulhatod. A megnyitó előtt és után is te fogod felügyelni: adminisztrátor leszel.

A virtuális tér ama zugában, amelyben a brónik tanyáztak, általában mindig elég sokan voltak. A meglepően népszerű animációs sorozat a kreativitás számos formáját lendítette mozgásba: rajongói zenék, művészeti alkotások vagy rajongói írások formájában, amelyek zsírós táptalajt képeztek a róluk való diskurzusnak. Max emberek csoportjai mellett ment el, akik legtöbbször avatárja póninak nézett ki. Néhányat még ő maga készített. A legtöbb ilyen csoport a sorozat cselekményének vagy rajongói alkotásokról való eszmecsereéről szólt.

- Max! Max, ítéljen meg minket! – szólítója úgy nézett ki, mint Twilight Sparkle, néhány béna egyedi szerkesztéssel, mint a rosszul formázott sárkányszárnyak és a chrysalis szarv. – Ezt hallgasd. A sorozatban a legtöbb névnek köze van az adott karakter cukijegyéhez vagy legalábbis utal rá valamilyen módon. Szerinted a pónik sorsát igazából a nevük határozza meg vagy valaki irányítja az egészet és a megfelelő névvel inspirálja szülőket?

Max szeme kikerekedett a mondottak hallatán. Nem, ő is szeretett különféle találgatásokkal foglalkozni és húsvéti tojásokat keresni, de ez már sok volt. A nevek és a cukijegyek eféle kombinációja csak azért történt, hogy a kisgyerekek, akiknek a rajzfilm eredetileg szól, könnyedén rájöjjenek, hogy ki kicsoda és milyen tehetséggel rendelkezik.

Max azon a véleményen volt, hogy itt most valamiféle összeesküvés elmélet vegyült a hétköznapi örültségek. Természetesen, ha ilyesmi állna fent a való életben, akkor az biztos gyanút keltene. De ez egy egyszerű rajzfilm és ebből a szempontból még csak nem is kidolgozott.

- Skacok, őszintén, most teljesen máshol jár a fejem. Keressetek magatoknak másik döntő bírót – igyekezett udvariasan kitérni a beszélgetés elől, pillanatnyilag halvány kedve sem volt ilyen haszontalan és élettől elrugaskodott dologról beszélni. A vitázók nem voltak különösebben ingerültek, folytatták a porlekedést.

Max folytatta útját, nem is igazán tudta, hogy mit is keres pontosan. Csak a gondolkodás, a virtuális térben való barangolás szokása érezte magát. Megnyitotta a frissítésmenüt, átlapozta mások munkáit és üdvözöltek néhány ismerőst.

- Hé, megmentő! – Fordult oda Max és meglátott egy vigyorgó Palit. Az avatárja saját maga karikatúrája volt, különösen jól sikerült darab. Menjünk át privibe, beszélgessünk.

Miután letelepedtek az egymással szembeni fotelekbe, Pali megkérte, mesélje el neki, hogy alakultak a dolgok és mégis mi volt a hibája a póninak. Max minden további nélkül elmesélte neki a tegnapi vacsora óta történeteket és kifejtette teóriáját Derpi szemével kapcsolatban. A német figyelmesen hallgatta a történetet, időnként bólintott.

- Nos, ez elég logikusan hangzik. No és mik a terveid?

Max vállat rántott.

- Eddig semmi. Először is másodállást kell találni, hogy tudjunk mit enni, majd utána gondolkodom, hogyan tudok segíteni rajta. Őszintén nagyon szeretnék. Mindig olyan bánatos szegény. Képzeld, egyetlen egy barátja sem volt Equestriában, és most meg ez.

- Várj csak egy percet. Nem voltak barátai? – Pali ezen fellelkesült. – Azt hittem minden EQ póni a barátság eszméit hordozza.

- Én is azt hittem. Nem is értem, miért gyártanak szomorú Derpiket. De ez van, ő most egy nagyon bánatos kis póni. Pontosabban lényegében vidám és pozitív társaság, de ha valami kicsit is elromlik, azonnal kiborul.

- Lehet, hogy eredetileg úgy volt számolva, hogy normálisan lát és nem botlik meg minden második lépésénél?

Max fontolóra vette ezt a lehetőséget s egyetértett azzal, hogy ez akár még lehetséges is. Ha Derpi nem törne el és rontanak el valamit annyira gyakran, akkor a depressziója sem lenne annyira feltűnő. De, hogy őszinte legyen, azonnal beleszeretett abba a nagy szomorú szemébe és kész volt neki bármit is megbocsátani.

- Figyelj, felelj nekem egy bensőséges kérdésre – Pali úgy döntött ajtós túl ront a házba és azonnal rátér arra, ami őt érdekli. – Szerinted, ha egy ember beleszeret egy póniba, szerencsét próbálhat vele és megpróbálhat romantikus kapcsolatot kialakítani vele?

Max tudatában volt a brónik közösségének e kérdés mentén jelenlévő kettéválásának. Már akkor elkezdődött, amikor csak a sorozatot készítették, de csak a szintetikusok megjelenésével lett valódi értelme. Számos vita folyt ebben a kérdésben, akkor is és most is. Azt is értette mire akar ezzel Pál kilyukadni – hogy csak barátok akarnak-e lenni Derpivel, vagy túl akarnak menni rajta.

- Úgy gondolom, hogy ez az ő dolguk, és senkinek sem lenne szabad beleszólnia. Ők maguk döntenek ezt el. A póniknak is meg kell adni a szabad választás lehetőségét ebben a kérdésben. Egy férfi természetesen felajánlhatja a dolgot, de a póninak joga van visszautasítani. Más kérdés, amikor az ember egy pónit „kapcsolatba” kényszerít. Ellene vagyok, de nem tudsz vele mit csinálni?

Pál elégedetten bólintott.

- Köszönöm az őszinte választ. Tudtam, hogy nem tévedek veled kapcsolatban.